Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (peto prošireno vijeće)

24. svibnja 2023. *

„Tržišno natjecanje – Podatkovno tržište – Upravni postupak – Članak 18. stavak 3. i članak 24. stavak 1. točka (d) Uredbe (EZ) br. 1/2003 – Zahtjev za pružanje informacija – Virtualna soba s podacima – Obveza obrazlaganja – Pravna sigurnost – Prava obrane – Nužnost zatraženih informacija – Zlouporaba ovlasti – Pravo na poštovanje privatnog života – Proporcionalnost – Načelo dobre uprave – Profesionalna tajna”

U predmetu T-451/20,

Meta Platforms Ireland Ltd, prije Facebook Ireland Ltd, sa sjedištem u Dublinu (Irska), koji zastupaju D. Jowell, *KC*, D. Bailey, *barrister*, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, *solicitors* i T. Oeyen, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju G. Conte, C. Urraca Caviedes i C. Sjödin, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupire

Savezna Republika Njemačka, koju zastupa S. Costanzo, u svojstvu agenta,

intervenijent,

OPĆI SUD (peto prošireno vijeće),

u sastavu tijekom vijećanja: S. Papasavvas, predsjednik, D. Spielmann (izvjestitelj), R. Mastroianni, M. Brkan i I. Gâlea, suci,

tajnik: I. Kurme, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 1. lipnja 2022.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

1 Svojom tužbom na temelju članka 263. UFEU-a tužitelj, Meta Platforms Ireland Ltd, prije Facebook Ireland Ltd, zahtijeva poništenje Odluke Komisije C(2020) 3011 *final* od 4. svibnja 2020. u vezi s postupkom primjene članka 18. stavka 3. i članka 24. stavka 1. točke (d) Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 (predmet AT.40628 – Praksa Facebooka u vezi s podacima) (u daljnjem tekstu: prvotna odluka), kako je izmijenjena Odlukom Komisije C(2020) 9231 *final* od 11. prosinca 2020. (u daljnjem tekstu: odluka o izmjeni) (u daljnjem tekstu zajedno: pobijana odluka).

I. Okolnosti spora

2 Europska komisija uputila je tužitelju 13. ožujka 2019. zahtjev za pružanje informacija odlukom donesenom na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101.] i [102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak SL 2016., L 173, str. 108.). Taj zahtjev za pružanje informacija sadržavao je više od 100 jedinstvenih pitanja koja su se odnosila na različite aspekte tužiteljevih aktivnosti i ponude proizvoda.

3 Tužitelj je na taj zahtjev za pružanje informacija odgovorio u tri navrata, 23. travnja, 21. svibnja i 18. lipnja 2019. Podneseni dokumenti izdvojeni su na temelju prvotnog pretraživanja provedenog korištenjem pojmova za pretraživanje koje je odabrao tužitelj te na temelju nadzora koji su proveli njegovi vanjski suradnici pravnici, kvalificirani za obavljanje djelatnosti u Europskoj uniji.

4 Komisija je 30. kolovoza 2019. uputila zahtjev za pružanje informacija na temelju članka 18. stavka 2. Uredbe br. 1/2003. Zahtjev za pružanje informacija sadržavao je 83 jedinstvena pitanja koja su se odnosila na Facebook Marketplace, društvene mreže i pružatelje malih internetskih oglasa.

5 Tužitelj je na taj zahtjev za pružanje informacija odgovorio u tri navrata, 30. rujna, 10. listopada i 5. studenoga 2019.

6 Komisija je 11. studenoga 2019. donijela drugu odluku na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003. Od tužitelja je zatražila da joj podnese, među ostalim, određeni broj internih dokumenata koji odgovaraju određenim kumulativnim kriterijima. Zatraženi dokumenti uglavnom su bili oni koje su pripremili pojedini depozitari (*custodians*) za svoj račun odnosno koje su oni primili, a nose različite datume, od 1. siječnja 2013. do datuma donošenja te odluke te sadržavaju pojedine pojmove za pretraživanje. Konkretno, dvije različite skupine pojmova za pretraživanje trebalo je primijeniti na dvije različite skupine depozitara. Za jednu skupinu valjalo je koristiti se pojmovima za pretraživanje koje je sam tužitelj odabrao i upotrijebio na vlastitu inicijativu za pretraživanje i izdvajanje internih dokumenata koje je trebalo podnijeti u odgovoru na odluku od 13. ožujka 2019. Za drugu skupinu depozitara Komisija je pripremila pojmove za pretraživanje kojima se valjalo koristiti i to na temelju, s jedne strane, tužiteljevih dokumenata i odgovora dostavljenih nakon odluke od 13. ožujka 2019. i, s druge strane, određenih tužiteljevih internih dokumenata koje je 5. prosinca 2018. objavio Digital, Culture, Media and Sport Committee (Odbor za digitalne sadržaje, kulturu, medije i sport Parlamenta Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske, u daljnjem tekstu: odbor DCMS).

7 U dopisu od 20. studenoga 2019. tužitelj je izrazio zabrinutost u pogledu nužnosti, proporcionalnosti i obrazloženja određenih aspekata odluke od 11. studenoga 2019. Tužitelj i Komisija razmijenili su niz dopisa s ciljem dorade pojmova za pretraživanje i smanjenja broja izdvojenih dokumenata.

8 Komisija je 17. siječnja 2020. tužitelju dostavila revidiranu verziju pojmova za pretraživanje.

9 Dana 22. siječnja 2020. Komisija je obavijestila tužitelja o svojoj namjeri donošenja nove odluke koja sadržava izmijenjene pojmove za pretraživanje.

10 Komisija je 4. svibnja 2020. donijela prvotnu odluku. Na temelju članka 1. te odluke, tužitelj je Komisiji trebao dostaviti informacije navedene u prilozima I.A, I.B i I.C navedenoj odluci najkasnije 15. lipnja 2020. Članak 2. predviđao je mogućnost izricanja dnevne novčane kazne od osam milijuna eura u slučaju nepriopćavanja svih i točnih informacija zatraženih na temelju članka 1.

11 Istoga dana glavni direktor Komisijine Glavne uprave (GU) za tržišno natjecanje poslao je tužitelju dopis u kojem predlaže posebni postupak za podnošenje dokumenata koji, prema tužiteljevu mišljenju, sadržavaju samo osobne informacije koje uopće nisu povezane s njegovim poslovnim aktivnostima. Ti bi se dokumenti uložili u spis tek nakon što su razmotreni u virtualnoj sobi s podacima.

12 Nakon razmjene niza dopisa, tužitelj i Komisija raspravljali su o eventualnim načinima korištenja virtualne sobe s podacima.

13 U dopisu od 12. lipnja 2020. Komisija je prihvatila produljiti do 27. srpnja 2020. rok koji je tužitelju određen za davanje odgovora na zahtjev za pružanje informacija sadržan u prvotnoj odluci.

II. Zahtjevi stranaka

14 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 15. srpnja 2020. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

15 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– podredno, poništi članak 1. pobijane odluke;

– naloži Komisiji snošenje troškova i naloži Saveznoj Republici Njemačkoj snošenje vlastitih troškova.

16 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– proglasi nedopuštenim dio tužbenog zahtjeva u kojem se traži djelomično poništenje članka 1. pobijane odluke s obzirom na to da se ne predviđa uspostava preciznih i dostatnih jamstava koja omogućuju zaštitu prava osoba na koje se odnosi podnošenje osobnih ili privatnih dokumenata koji su irelevantni za predmet;

– odbije tužbu;

– tužitelju naloži snošenje troškova.

17 Savezna Republika Njemačka zahtijeva da se tužba odbije i da se tužitelju naloži snošenje troškova.

III. Činjenice nastale nakon podnošenja tužbe

A. Postupak privremene pravne zaštite

18 Tužitelj je 15. srpnja 2020. zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda podnio zahtjev za privremenu pravnu zaštitu.

19 Rješenjem od 24. srpnja 2020., Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljeno), donesenim na temelju članka 157. stavka 2. Poslovnika Općeg suda, predsjednik tog suda naložio je suspenziju primjene prvotne odluke do dana donošenja rješenja kojim se završava postupak privremene pravne zaštite.

20 Rješenjem od 29. listopada 2020., Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljeno, EU:T:2020:515) predsjednik Općeg suda ukinuo je rješenje iz točke 19. ove presude, odredio da će se o troškovima odlučiti naknadno, naložio sljedeće i u preostalom dijelu odbio zahtjev za privremenu pravnu zaštitu:

„1. Suspendira se primjena članka 1. [prvotne] odluke s obzirom na to da se u njoj navedena obveza odnosi na dokumente koji nisu u vezi s [tužiteljevim] poslovnim aktivnostima i koji sadržavaju osjetljive osobne podatke, i to dok se ne provede postupak iz točke 2.

2. [Tužitelj] izdvaja dokumente koji sadržavaju podatke iz točke 1. i dostavlja ih Komisiji na zasebnom elektroničkom mediju. Ti dokumenti potom se pohranjuju u virtualnu sobu s podacima kojoj može pristupiti što je moguće manji broj članova istražnog tima, u nazočnosti (virtualnoj ili fizičkoj) jednakog broja [tužiteljevih] odvjetnika. Članovi istražnog tima pregledavaju i odabiru dotične dokumente, pri čemu istodobno [tužiteljevim] odvjetnicima omogućuju da ih komentiraju prije nego što se dokumenti za koje se smatra da su relevantni ulože u spis. U slučaju neslaganja o kvalifikaciji dokumenta, [tužiteljevi] odvjetnici imaju pravo obrazložiti razloge svojeg neslaganja. U slučaju daljnjeg neslaganja [tužitelj] može zatražiti arbitražu od direktora nadležnog za informiranje, komunikaciju i medije pri Komisijinoj Glavnoj upravi za tržišno natjecanje.”

B. Donošenje odluke o izmjeni i prilagodba tužbe

21 Komisija je 11. prosinca 2020. donijela odluku o izmjeni kojom se predviđa poseban postupak za podnošenje dokumenata koji nisu povezani s tužiteljevim poslovnim aktivnostima i koji sadržavaju osjetljive osobne podatke.

22 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 8. veljače 2021. tužitelj je na temelju članka 86. Poslovnika prilagodio tužbu kako bi u obzir uzeo donošenje odluke o izmjeni.

C. Zahtjevi za povjerljivo postupanje i neotkrivanje određenih podataka javnosti i intervencija

23 Tužitelj je 15. srpnja 2020. te 7. svibnja i 10. rujna 2021. zatražio, na temelju članka 66. Poslovnika, da se određeni podaci ne otkriju javnosti.

24 Dopisima od 30. listopada i 27. studenoga 2020. te 8. veljače i 14. svibnja 2021. tužitelj je na temelju članka 144. stavka 2. Poslovnika zatražio povjerljivo postupanje s određenim podacima koji se odnose na Saveznu Republiku Njemačku.

25 Rješenjem od 21. prosinca 2020. predsjednik petog vijeća Općeg suda odobrio je intervenciju Savezne Republike Njemačke i prihvatio tužiteljeve zahtjeve za povjerljivo postupanje u odnosu na tu državu članicu.

IV. Pravo

26 U prilog svojoj tužbi tužitelj ističe četiri tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na nedovoljnoj jasnoći predmeta istrage, drugi na povredama članka 18. stavaka 1. i 3. Uredbe br. 1/2003, treći na povredama prava na poštovanje privatnog života, načela proporcionalnosti i prava na dobru upravu te četvrti na povredama obveze obrazlaganja.

A. Dopuštenost dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na to da nisu uspostavljena precizna i dostatna jamstva

27 Komisija osporava dopuštenost dijela tužbenog zahtjeva u kojem tužitelj traži djelomično poništenje članka 1. pobijane odluke zbog toga što se ne predviđa uspostava preciznih i dostatnih jamstava koja omogućuju zaštitu prava osoba na koje se odnosi podnošenje osobnih ili privatnih dokumenata koji su irelevantni za predmet. Ona tvrdi da taj dio tužbenog zahtjeva ne postoji u tužbi kojom se osporava prvotna odluka i da u podnesku kojim se provodi prilagodba nije pruženo nikakvo obrazloženje kojim bi se pojasnilo dodavanje tog dijela. Tako se u podnesku kojim se provodi prilagodba ne pojašnjava na koji način donošenje odluke o izmjeni opravdava taj dodatni dio tužbenog zahtjeva i zašto nije mogao biti sastavljen u tužbi kojom se osporava prvotna odluka.

28 Iz sudske prakse proizlazi da zahtjeve stranaka načelno obilježava njihova nepromjenjivost. Članak 86. Poslovnika, koji se odnosi na prilagodbu tužbe kojom se pokreće postupak, predstavlja kodifikaciju već postojeće sudske prakse vezane uz iznimke od tog načela nepromjenjivosti (vidjeti presudu od 9. studenoga 2017., HX/Vijeće, C-423/16 P, EU:C:2017:848, t. 18. i navedenu sudsku praksu).

29 Na temelju članka 86. stavka 1. Poslovnika, kada se akt čije se poništenje zahtijeva zamijeni ili izmijeni drugim aktom istog predmeta, tužitelj može, prije zatvaranja usmenog dijela postupka ili prije odluke Općeg suda o neprovođenju usmenog dijela postupka, prilagoditi tužbu kako bi se uzeo u obzir taj novi čimbenik.

30 Da bi tužitelju bilo dopušteno prilagoditi svoj prvotni tužbeni zahtjev tijekom postupka, on u svakom slučaju ne smije tom prigodom izmijeniti prirodu tužbe (vidjeti u tom smislu presudu od 13. lipnja 2012., Insula/Komisija, T-246/09, neobjavljenu, EU:T:2012:287, t. 103. i navedenu sudsku praksu).

31 Točno je da u ovom predmetu dio tužiteljeva zahtjeva, u kojem se traži djelomično poništenje članka 1. pobijane odluke zbog toga što se ne predviđa uspostava preciznih i dostatnih jamstava koja omogućuju zaštitu prava osoba na koje se odnosi podnošenje osobnih ili privatnih dokumenata koji su irelevantni za predmet, ne postoji kao takav u tužbi kojom se pokreće postupak te se izrijekom pojavljuje tek u podnesku kojim se provodi prilagodba.

32 Međutim, valja istaknuti to da Komisija ne osporava to da podnesak kojim se provodi prilagodba, osim toga, udovoljava uvjetima iz članka 86. Poslovnika, kako se tumači u skladu sa sudskom praksom iz točke 30. ove presude.

33 U tom pogledu valja utvrditi da taj dio tužbenog zahtjeva, u dijelu u kojem se odnosi na djelomično poništenje članka 1. pobijane odluke, s obzirom na to da se njime ne predviđa uspostava preciznih i dostatnih jamstava, pripada dijelu tužbenog zahtjeva koji je u tužbi istaknut podredno, a u kojem se traži poništenje članka 1.

34 Nadalje, valja utvrditi da članak 86. Poslovnika ne obvezuje tužitelja na to da posebno objasni razloge zbog kojih je, s jedne strane, odlučio istaknuti dio tužbenog zahtjeva koji se kao takav ne nalazi u tužbi i zbog kojih, s druge strane, taj dio tužbenog zahtjeva nije mogao istaknuti u tužbi kojom se pokreće postupak, usmjerenoj protiv prvotne odluke.

35 Iz toga slijedi da treba odbiti Komisijin argument o postojanju zapreke vođenju postupka kojim se želi osporiti dopuštenost dijela tužiteljeva zahtjeva navedenog u točki 27. ove presude.

B. Meritum

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nedovoljnoj jasnoći predmeta istrage

36 Tužitelj prigovara Komisiji da je povrijedila načelo pravne sigurnosti, obvezu općeg obrazlaganja koju ima na temelju članka 296. UFEU-a, obvezu posebnog obrazlaganja koju ima na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003 kao i njegova prava obrane i njegovo pravo na dobru upravu, time što nije odredila na dovoljno jasan i dosljedan način predmet i opseg svoje istrage.

a) Povreda obveze obrazlaganja

37 U skladu s ustaljenom sudskom praksom obrazloženje akata institucija Unije, propisano člankom 296. UFEU-a, mora odgovarati prirodi akta o kojemu je riječ i mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, a nadležnom sudu omogućilo provođenje nadzora. Zahtjev obrazloženosti treba ocjenjivati prema okolnostima slučaja, uključujući i sadržaj akta, prirodu navedenih razloga i interes koji za dobivanje objašnjenja mogu imati adresati akta ili druge osobe na koje se taj akt izravno i pojedinačno odnosi. U obrazloženju nije potrebno podrobno navoditi sve činjenične i pravne okolnosti s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. UFEU-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na njegovu formulaciju već i na njegov kontekst i na sva pravna pravila kojima se uređuje predmetno pravno područje (vidjeti presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 16. i navedenu sudsku praksu).

38 Kad je konkretno riječ o obrazloženju odluke o zahtjevu za pružanje informacija, valja podsjetiti na to da članak 18. stavak 3. Uredbe br. 1/2003 definira njezine bitne elemente. U toj odredbi propisuje se sljedeće:

„Kada Komisija donosi odluku kojom od poduzetnika ili udruženja poduzetnika traži dostavu informacija, mora navesti pravni temelj i svrhu zahtjeva, navesti koje informacije traži, i odrediti rok unutar kojeg se predmetne informacije trebaju dostaviti. Također će naznačiti kazne propisane člankom 23. i navesti ili izreći kazne propisane člankom 24. Osim toga, uputit će na pravo preispitivanja odluke od strane Suda."

39 Ta posebna obveza obrazlaganja predstavlja temeljni zahtjev koji postoji ne samo zato da bi se zahtjev za pružanje informacija pokazao opravdanim već i zato da bi se dotičnim poduzetnicima omogućilo razumijevanje dosega njihove dužnosti suradnje, čuvajući istodobno njihova prava obrane (vidjeti presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 19. i navedenu sudsku praksu).

40 Kad je riječ o obvezi navođenja „svrhe zahtjeva", ona označava to da Komisija u svojem zahtjevu treba navesti predmet svoje istrage i stoga identificirati navodnu povredu pravila o tržišnom natjecanju (vidjeti presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 20. i navedenu sudsku praksu).

41 S tim u vezi, Komisija nije dužna adresata odluke o zahtjevu za pružanje informacija obavijestiti o svim informacijama kojima raspolaže, a koje se odnose na navodne povrede, niti izvršiti detaljnu pravnu analizu tih povreda, pod uvjetom da jasno navede pretpostavke koje namjerava provjeriti (vidjeti presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 21. i navedenu sudsku praksu).

42 Takva je obveza osobito objašnjena okolnošću da, kao što to proizlazi iz članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 i njezine uvodne izjave 23., kako bi izvršila zadaće koje su joj povjerene tom uredbom, Komisija može, jednostavnim zahtjevom ili odlukom, zahtijevati od poduzetnika i udruženja poduzetnika da joj dostave „sve potrebne informacije" (presuda od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 22.).

43 Iz toga proizlazi da Komisija može zatražiti samo dostavu onih informacija koje joj omogućuju da provjeri presumpcije o povredi koje opravdavaju provođenje istrage i koje su navedene u zahtjevu za pružanje informacija (vidjeti u tom smislu presude od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 23. i od 28. travnja 2010., Amann & Söhne i Cousin Filterie/Komisija, T-446/05, EU:T:2010:165, t. 333. i navedenu sudsku praksu).

44 Međutim, budući da se nužnost informacija mora ocijeniti s obzirom na svrhu navedenu u zahtjevu za pružanje informacija, ta svrha mora biti dovoljno jasno navedena jer bi inače bilo nemoguće utvrditi jesu li informacije potrebne te sud Unije ne bi mogao izvršiti svoj nadzor (vidjeti presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

45 Okolnost je li odluka koja se pobija dostatno obrazložena stoga ovisi o tome jesu li presumpcije povrede koje Komisija namjerava provjeriti dovoljno jasno određene (vidjeti u tom smislu presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 25.).

46 Prilikom ocjene opsega obveze obrazlaganja odluke o zahtjevu za pružanje informacija na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003, valja također voditi računa o stadiju istrage u kojem je donesena takva odluka te o tome je li Komisija već raspolagala određenim informacijama o navodnim povredama (vidjeti u tom smislu presudu od 10. ožujka 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 39. i mišljenje nezavisnog odvjetnika N. Wahla u predmetu HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2015:694, t. 50.).

47 U predmetnom slučaju, iz samog teksta pobijane odluke proizlazi to da je ona donesena na temelju članka 18. stavka 3. i članka 24. stavka 1. točke (d) Uredbe br. 1/2003.

48 U uvodnoj izjavi 1. pobijane odluke Komisija je navela to da je istražila postupanje grupe Facebook u pogledu, s jedne strane, korištenja podacima i, s druge strane, platforme društvene mreže Facebook u Europskom gospodarskom prostoru (EGP).

49 U uvodnoj izjavi 3. te odluke navedena je institucija istaknula sljedeće:

„Komisija svoju istragu usredotočuje na način na koji se Facebook koristi podacima, kao što to pokazuju određeni interni dokumenti Facebooka koje je [odbor DCMS] objavio 5. prosinca 2018. i 18. veljače 2019. Gore navedeni interni dokumenti Facebooka datiraju iz razdoblja od 2012. do 2015. godine. Čini se da se određeni broj tih dokumenata odnosi na interne rasprave unutar Facebooka, poslovne strategije ili postupanja u vezi s pristupom Facebookovim podacima, pristup njegovim funkcionalnostima i strategije monetizacije podataka, uključujući mogućnosti da se trećim osobama odobri pristup Facebookovim podacima ili funkcionalnostima u zamjenu za različite vrste protučinidaba te pod različitim uvjetima. Čini se da drugi dokumenti pokazuju na koji se način Facebook koristio aplikacijom Onavo kako bi dobio poslovno vrijedne podatke o konkurentskim uslugama.”

50 Prema tome, Komisija je navela da je svoju istragu usredotočila na tužiteljevo korištenje podacima, na koje upućuju njegovi pojedini interni dokumenti, koje je objavio odbor DCMS i čiji je sadržaj Komisija ukratko opisala. Ta je institucija također pojasnila da se čini da drugi dokumenti pokazuju na koji se način tužitelj koristio aplikacijom Onavo kako bi dobio poslovno vrijedne podatke o konkurentskim uslugama.

51 U uvodnoj izjavi 4. pobijane odluke Komisija je istaknula sljedeće:

„Na temelju tih dokumenata, čini se da se Facebook koristio odnosno pribjegavao (i.) sporazumima o uvjetnom dijeljenju podataka, koji povećavaju protok podataka između tog društva i trećih osoba, čime je ojačao svoju tržišnu snagu na potencijalnom podatkovnom tržištu odnosno stvorio prepreke ulasku gomilanjem podataka; (ii.) praksama u vezi s korištenjem svojih proizvoda (uključujući, među ostalim, aplikacije Onavo, Facebook Research i Facebook Business Tools) kako bi dobio poslovno vrijedne podatke o konkurentskim uslugama, čime je isključio potencijalne konkurente i stvorio prepreke ulasku na potencijalna tržišta usluga koje se odnose na društvenu mrežu i/ili drugih digitalnih usluga i (iii.) potencijalno diskriminirajućim praksama kojima se ograničava pristup podacima, funkcionalnostima i programskom sučelju aplikacija (API) Facebooka ili drugim alatima ovisno o mogućoj ocjeni trećih osoba kao konkurenata, čime je isključio potencijalne konkurente i stvorio prepreke ulasku na potencijalna tržišta usluga koje se odnose na društvenu mrežu i/ili drugih digitalnih usluga.”

52 U uvodnoj izjavi 5. pobijane odluke navedena je institucija istaknula sljedeće:

„Komisija također smatra, na temelju informacija dostupnih javnosti, da je moguće da su postojali slučajevi u kojima je Facebook blokirao upućivanja na konkurentske aplikacije odnosno [internetske] stranice na Facebook Suite stranici, čime je isključio potencijalne konkurente i stvorio prepreke ulasku na potencijalna tržišta usluga koje se odnose na društvenu mrežu i/ili drugih digitalnih usluga. Osim toga, oslanjajući se na informacije dostupne javnosti, Komisija smatra da bi projekt integriranja različitih komunikacijskih platformi (to jest WhatsAppa, Instagrama i Facebook Messengera) koji je najavio Facebook mogao ojačati njegov položaj pružatelja komunikacijskih usluga za potrošače, dovodeći do isključivanja potencijalnih konkurenata."

53 U uvodnoj izjavi 6. pobijane odluke Komisija je ocijenila sljedeće:

„Ako se potvrdi postojanje takvog postupanja, ono bi moglo predstavljati jednu ili više povreda članaka 101. i/ili 102. [UFEU-a] i članaka 53. i/ili 54. Sporazuma o EGP-u."

54 Najprije valja ispitati tužiteljev argument koji se temelji na dvosmislenosti predmeta Komisijine istrage.

1) Utvrđivanje predmeta Komisijine istrage

55 Tužitelj u bitnome smatra da je pobijana odluka dvosmisleno obrazložena jer njezine uvodne izjave 1. do 3. upućuju na to da predmet Komisijine istrage obuhvaća svaku praksu koja uključuje korištenje podacima, dok uvodne izjave 4. i 5. te odluke sadržavaju ilustrativne primjere korištenja podacima i praksi koje mu Komisija stavlja na teret. On dodaje da se u pobijanoj odluci ne opisuje nijedna odrediva povreda prava tržišnog natjecanja i da se čini da se tom odlukom Komisiji dopušta provedba opće i neograničene revizije svih njegovih aktivnosti. Prema tome, tužitelj smatra da je Komisijina istraga slična „lovu na informacije" i da se on ne može upoznati s opsegom svojih prava i obveza, a Opći sud ne može ocijeniti je li predmetni zahtjev za pružanje informacija opravdan i koje su informacije potrebne.

56 Komisija i Savezna Republika Njemačka osporavaju tužiteljeve argumente.

57 Valja istaknuti, poput Komisije, da uvodne izjave 1. i 3. pobijane odluke u biti služe kao uvod. Tako se u uvodnoj izjavi 1. navode subjekti na koje se odnosi istraga, odnosno Facebook Inc. i sva društva iz njegove grupe, uključujući osobito WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd i Onavo Inc., područje zahvaćeno postupanjima koja su predmet istrage, odnosno korištenje podacima, usluge koje su predmet istrage, odnosno platforma društvene mreže Facebook, kao i ispitivano zemljopisno područje, odnosno EGP.

58 Kada je riječ o uvodnoj izjavi 3. pobijane odluke, Komisija je u njoj utvrdila na temelju kojih je dokumenata odlučila pokrenuti istragu o tužiteljevom korištenju podacima.

59 U uvodnim izjavama 4. i 5. pobijane odluke Komisija je navela prakse koje tužitelju stavlja na teret na temelju dokumenata navedenih u uvodnoj izjavi 3. te odluke i koje namjerava istražiti.

60 U uvodnoj izjavi 6. pobijane odluke Komisija je ocijenila da „takva postupanja" mogu predstavljati jednu ili više povreda članaka 101. i 102. UFEU-a kao i članaka 53. i 54. Sporazuma o EGP-u. Time je nužno obuhvatila prakse navedene u uvodnim izjavama 4. i 5. te odluke.

61 U tom pogledu valja smatrati, kao što to sama Komisija tvrdi, da su u uvodnim izjavama 4. i 5. pobijane odluke prakse taksativno navedene. Na taj način Komisija je jasno odredila koje sumnje namjerava provjeriti, utvrdila navodne povrede pravila o tržišnom natjecanju te time ograničila predmet svoje istrage, u smislu sudske prakse navedene u točkama 40. i 41. ove presude.

62 Posljedično, navedeno obrazloženje udovoljava obvezi navođenja svrhe zahtjeva za pružanje informacija u smislu članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003.

63 U tom pogledu valja utvrditi da bi ostala tumačenja na koja upućuje tužitelj, a u kojima se prakse navedene u uvodnim izjavama 4. i 5. pobijane odluke ocjenjuju kao „ilustrativni primjeri" odnosno „konkretnije prakse" korištenja podacima, dovela do preširokog tumačenja predmeta Komisijine istrage, koje nije u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 40. i 41. ove presude.

64 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da se tekst sekundarnog prava Unije mora tumačiti u najvećoj mogućoj mjeri u smislu sukladnosti s odredbama Ugovora i općim načelima prava Unije (presude od 4. listopada 2007., Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, t. 22.; od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 174, i od 25. studenoga 2009., Njemačka/Komisija, T-376/07, EU:T:2009:467, t. 22.).

65 U tim okolnostima tužitelj pogrešno tvrdi da je predmet Komisijine istrage dvosmislen jer obuhvaća sve prakse koje uključuju korištenje podacima.

2) Opis postupanja koja se stavljaju na teret

66 Tužitelj tvrdi da, čak i pod pretpostavkom da predmet Komisijine istrage treba shvatiti kao strogo ograničen na prakse navedene u uvodnim izjavama 4. i 5. pobijane odluke, ta odluka ne opisuje dovoljno precizno određene bitne elemente povreda koje Komisija stavlja na teret.

67 Kao prvo, tužitelj tvrdi da Komisija u pobijanoj odluci nije precizno odredila aktivnosti ili proizvode na koje se mogu odnositi sporazumi o dijeljenju podataka navedeni u uvodnoj izjavi 4. točki (i.) te odluke odnosno diskriminatorne prakse kojima se ograničava pristup podacima, funkcionalnostima i programskom sučelju njegovih aplikacija ili drugim alatima, navedene u uvodnoj izjavi 4. točki (iii.) spomenute odluke. Kao drugo, Komisija, prema tužiteljevim navodima, nije naznačila konkurenta ili konkurente koji mogu biti povrijeđeni diskriminirajućim praksama navedenima u uvodnoj izjavi 4. točki (ii.) pobijane odluke, navodnim blokiranjem upućivanja na oglase ili internetske stranice konkurenata odnosno privremenim planom integriranja različitih komunikacijskih platformi, navedenim u uvodnoj izjavi 5. pobijane odluke. Kao treće, tužitelj smatra da su upućivanja u uvodnim izjavama 4. i 5. te odluke na isključivanje potencijalnih konkurenata i stvaranje prepreka ulasku toliko općenita da ne određuju narav postupanja koje Komisija stavlja na teret. Nadalje, budući da nisu utvrđeni vrsta odnosno izvor isključivanja odnosno navodne prepreke, nije moguće razlikovati protutržišno isključivanje od tržišnog natjecanja na temelju zasluga, koje dovodi do isključivanja manje učinkovitih konkurenata.

68 Prema tužiteljevu mišljenju, zbog tih je nepreciznosti nemoguće utvrditi je li Komisija mogla razumno pretpostaviti da bi joj određeni dokumenti iz pobijane odluke pomogli u dokazivanju postojanja praksi navedenih u uvodnim izjavama 4. i 5. te odluke. Tužitelj navodi, primjerice, tri dokumenta čije je podnošenje zatražila Komisija kao i pojmove za pretraživanje koji su navedeni u pobijanoj odluci, iako sadržaj tih dokumenata nije, prema njegovu mišljenju, relevantan za

provjeru postojanja praksi navedenih u uvodnim izjavama 4. i 5. navedene odluke, a predmetni pojmovi nisu ni u kakvoj vjerodostojnoj vezi s navedenim praksama. Tužitelj također smatra da ne može učinkovito iznijeti svoja očitovanja Komisiji i da u biti mora nagađati što mu ona stavlja na teret.

69 Komisija i Savezna Republika Njemačka osporavaju tužiteljeve argumente.

70 Valja ispitati je li obrazloženje pobijane odluke, s obzirom na kontekst njezina donošenja i stadij istrage u kojem je donesena, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 37. do 46. ove presude.

71 Komisija je u uvodnoj izjavi 4. pobijane odluke opisala prakse za koje tereti tužitelja kao i njegove proizvode ili usluge na koje se, prema potrebi, odnose te prakse. U njoj je navela, kao prvo, sporazume o dijeljenju podataka kojima se jača tužiteljeva tržišna snaga na potencijalnom tržištu podataka odnosno stvaraju prepreke ulasku na takvo tržište, kao drugo, prakse koje se odnose na tužiteljevo korištenje proizvodima Onavo, Facebook Research i Facebook Business Tools, kako bi dobio poslovno vrijedne podatke o konkurentskim uslugama i, kao treće, potencijalno diskriminatorne prakse kojima se konkurentima ograničava pristup podacima, funkcionalnostima i programskom sučelju njegovih aplikacija. Što se tiče posljednjih dviju vrsta praksi, Komisija je pojasnila da one mogu imati za posljedicu isključivanje potencijalnih konkurenata odnosno stvaranje prepreka ulasku na potencijalna tržišta koje se odnose na društvenu mrežu i drugih digitalnih usluga.

72 U uvodnoj izjavi 5. pobijane odluke Komisija je spomenula da je moguće da su postojali slučajevi u kojima je tužitelj blokirao, u nekim svojim aplikacijama, upućivanja na konkurentske aplikacije odnosno internetske stranice, čime je isključio potencijalne konkurente i stvorio prepreke ulasku na potencijalna tržišta usluga koje se odnose na društvenu mrežu i drugih digitalnih usluga. Komisija je dodala da bi tužiteljev projekt integriranja različitih komunikacijskih platformi, to jest WhatsAppa, Instagrama i Facebook Messengera mogao ojačati njegov položaj pružatelja komunikacijskih usluga za potrošače, dovodeći do isključivanja potencijalnih konkurenata.

73 Valja smatrati da sadržaj uvodnih izjava 4. i 5. pobijane odluke predstavlja jasan i nedvosmislen opis predmeta odnosno učinka praksi koje Komisija stavlja na teret tužitelju kao i tužiteljevih proizvoda ili usluga na koje se te prakse eventualno odnose. Navedene informacije također omogućuju da se dovoljno precizno odrede proizvodi na koje se odnosi istraga i sumnje na povredu koje opravdavaju donošenje te odluke.

74 Nadalje, valja napomenuti da je točno to da je Komisija donijela pobijanu odluku otprilike godinu dana nakon prve odluke o zahtjevu za pružanje informacija, donesene 13. ožujka 2019. te nakon prepiske s tužiteljem, navedene u točkama 3. do 9. ove presude, tijekom koje joj je potonji dostavio određeni broj informacija za potrebe njezine istrage. Međutim, pobijana odluka donesena je u okviru prethodnog prikupljanja dokaza u upravnom postupku na temelju Uredbe br. 1/2003, koje ima za cilj omogućiti Komisiji da prikupi sve relevantne dokaze koji potvrđuju ili niječu postojanje povrede pravila o tržišnom natjecanju te da zauzme prvi stav o smjeru kao i o daljnjem tijeku postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 29. rujna 2011., Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, t. 113. i navedenu sudsku praksu).

75 S obzirom na te elemente, valja smatrati da obrazloženje pobijane odluke omogućuje, s jedne strane, tužitelju da provjeri jesu li zatražene informacije potrebne za istragu i, s druge strane, sudu Unije da izvrši svoj nadzor. Na temelju navedenog valja zaključiti da je pobijana odluka dostatno obrazložena.

76 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevom argumentacijom navedenom u točki 67. ove presude.

77 Naime, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 41. ove presude, Komisija je u pobijanoj odluci bila dužna jasno naznačiti sumnje koje namjerava provjeriti, a ne tužitelju dostaviti sve informacije kojima je raspolagala u vezi s navodnim povredama ili strogo pravno kvalificirati te povrede.

78 Prema tome, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, obveza obrazlaganja koju Komisija ima u predmetnom slučaju ne zahtijeva, u stadiju u kojem je pobijana odluka donesena, podrobnije navođenje tužiteljevih aktivnosti i proizvoda na koje bi se mogle odnositi prakse iz uvodne izjave 4. točaka (i.) do (iii.) pobijane odluke, preciznije određenje potencijalnih konkurenata oštećenih praksama navedenima u uvodnoj izjavi 4. točki (ii.) i uvodnoj izjavi 5. te odluke ili dodatna pojašnjenja o isključivanju potencijalnih konkurenata i stvaranju prepreka ulasku.

79 Štoviše, u uvodnoj izjavi 1. pobijane odluke Komisija je utvrdila zemljopisno područje obuhvaćeno istragom, a to je EGP, i njezin materijalni opseg, a to su tužiteljevo korištenje podacima i njegova platforma društvene mreže. Kao što to Komisija pravilno ističe, sama činjenica da se istraga odnosi na brojne aktivnosti i da je prošireno njome obuhvaćeno zemljopisno područje ne može se, kao takva, smatrati naznakom nejasnog obrazloženja.

80 Slijedom toga, valja smatrati da navodne nepreciznosti koje tužitelj kritizira nisu takve naravi da bi naštetile njegovu razumijevanju cilja i predmeta istrage te sumnji u povrede koje Komisija namjerava istražiti odnosno da bi onemogućile provođenje nadzora Općeg suda.

81 Naposljetku, kada je riječ o argumentima koji se temelje na primjerima dokumenata i pojmova za pretraživanje koje navodi tužitelj, a koji navodno nisu relevantni za provjeru postojanja praksi navedenih u uvodnim izjavama 4. i 5. pobijane odluke, njima se zapravo želi osporiti to da su navedeni dokumenti i pojmovi za pretraživanje nužni za istragu. Međutim, argumenti kojima se želi osporiti nužnost zatraženih informacija odnose se na zakonitost merituma pobijane odluke i ne mogu se uzeti u obzir u okviru ispitivanja tužbenog razloga koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja (vidjeti u tom smislu presudu od 9. travnja 2019., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, t. 55. i navedenu sudsku praksu). Ti će se argumenti stoga analizirati u okviru ispitivanja drugog tužbenog razloga.

82 S obzirom na navedeno, tužitelj se pogrešno poziva na povredu obveze obrazlaganja kako je propisana člankom 296. UFEU-a i člankom 18. stavkom 3. Uredbe br. 1/2003 što se tiče predmeta Komisijine istrage i opisa praksi čije postojanje ona namjerava provjeriti u okviru svoje istrage.

b) Povreda načela pravne sigurnosti, pravâ obrane i prava na dobru upravu

83 Što se tiče prigovora koji se temelje na povredi načela pravne sigurnosti, pravâ obrane i prava na dobru upravu, valja utvrditi da tužitelj ne iznosi nijedan poseban argument kojim bi potkrijepio te prigovore, a koji bi se razlikovao od onih istaknutih u prilog prigovoru koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja. Te prigovore stoga treba odbiti.

84 Iz navedenog proizlazi da prvi tužbeni razlog valja odbiti u cijelosti.

2. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja u pogledu definicije pojmova za pretraživanje navedenih u pobijanoj odluci i postupanja s dokumentima koji su irelevantni za istragu

85 Tužitelj prigovara Komisiji da je povrijedila obvezu obrazlaganja u pogledu, s jedne strane, pojmova za pretraživanje navedenih u pobijanoj odluci i, s druge strane, postupanja s dokumentima koji su irelevantni za njezinu istragu, a koji su dostavljeni na temelju pobijane odluke.

a) Prikladnost pojmova za pretraživanje

86 Tužitelj tvrdi da Komisija nije pojasnila na koji je način i zbog čega došla do zaključka da pojmovi za pretraživanje čiju je primjenu zatražila upućuju samo na dokumente relevantne za njezinu istragu, na temelju kojih može utvrditi jesu li počinjene povrede koje stavlja na teret.

87 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

88 Kao što to proizlazi iz točaka 57. do 82. ove presude, pobijana odluka dostatno je obrazložena u pogledu predmeta Komisijine istrage, opisa praksi čije postojanje ona namjerava provjeriti u okviru svoje istrage i nužnosti zatraženih informacija.

89 S obzirom na odredbe i sudsku praksu navedene u točkama 37. do 46. ove presude, kojima se određuje opseg obveze obrazlaganja odluke o zahtjevu za pružanje informacija, ta obveza ne ide tako daleko da bi Komisija morala u pogledu svake zatražene informacije ili, kao u predmetnom slučaju, svakog pojma za pretraživanje čija se primjena traži, ponuditi posebno obrazloženje razloga zbog kojih smatra da je ta informacija ili taj pojam za pretraživanje, s jedne strane, nužan za njezinu istragu i da, s druge strane, sadržava odnosno upućuje samo na informacije koje su relevantne za tu istragu.

90 Nalaganje Komisiji takvog obrazloženja također bi prelazilo obveze, navedene u točkama 110. do 114. ove presude, koje ona ima s obzirom na načelo nužnosti. Konkretno, uvjet povezanosti zahtjeva za pružanje informacija s povredom koja se stavlja na teret ispunjen je ako Komisija na datum zahtjeva može razumno pretpostaviti da te informacije mogu pomoći pri utvrđivanju postojanja te povrede. Od Komisije se u tom pogledu ne može zahtijevati nikakva sigurnost.

91 Osim toga, kao što to proizlazi iz točke 37. ove presude, poštovanje obveze obrazlaganja treba ocijeniti ne samo s obzirom na njezin tekst već i s obzirom na njezin kontekst.

92 U tom pogledu, kao što je navedeno u točki 74. ove presude, pobijana odluka donesena je u okviru prethodnog prikupljanja dokaza u upravnom postupku na temelju Uredbe br. 1/2003, koje ima za cilj omogućiti Komisiji da prikupi sve relevantne dokaze koji potvrđuju ili niječu postojanje povrede pravila o tržišnom natjecanju te da zauzme prvi stav o smjeru kao i o daljnjem tijeku postupka.

93 Konkretno, jedini je cilj zahtjeva za pružanje informacija poput onog sadržanog u pobijanoj odluci taj da se Komisiji omogući da prikupi informacije i dokumentaciju koji su joj potrebni da utvrdi postojanje i doseg određene činjenične i pravne situacije (presuda od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 37.).

94 Nadalje, pobijana odluka donesena je nakon prepiske između tužitelja i Komisije u okviru koje je, među ostalim, sam tužitelj utvrdio određene pojmove za pretraživanje koji bi mogli biti relevantni za dostavljanje Komisiji informacija koje je ona željela pribaviti. Tako je, među ostalim, u Prilogu I.C pobijanoj odluci navedeno da je određene pojmove za pretraživanje utvrdio tužitelj u odgovoru na zahtjev za pružanje informacija koji je Komisija uputila 13. ožujka 2019. Nadalje, iz uvodne izjave 15. pobijane odluke, koja se odnosi na odluku o zahtjevu za pružanje informacija od 11. studenoga 2019., koju je Komisija naknadno povukla, proizlazi to da je potonja sastavila popis pojmova za pretraživanje čiju je primjenu zatražila na temelju tužiteljeva odgovora na zahtjev za pružanje informacija od 13. ožujka 2019. i na temelju njegovih internih dokumenata koje je objavio odbor DCMS. Nesporno je da je pojmove za pretraživanje iz pobijane odluke sadržavala i odluka od 11. studenoga 2019.

95 S obzirom na navedeno, tužitelj se ne može s uspjehom pozvati na povredu obveze obrazlaganja u pogledu prikladnosti pojmova za pretraživanje sadržanih u pobijanoj odluci.

b) Postupanje s irelevantnim dokumentima

96 Tužitelj prigovara Komisiji da u prvotnoj odluci nije obrazložila svoje odbijanje da odobri nadzor relevantnosti dokumenata izdvojenih nakon što su primijenjeni pojmovi za pretraživanje. Konkretno, kao prvo, Komisija nije pojasnila zašto se tužitelju nije moglo dopustiti da odbije podnošenje određenih dokumenata, unatoč tomu što su njegovi neovisni odvjetnici, koji su kvalificirani za obavljanje djelatnosti u Uniji, ocijenili da su ti dokumenti očito irelevantni. Kao drugo, tužitelj navodi da Komisija nije pojasnila razloge zbog kojih mu nisu dostavljeni dokumenti koji sadržavaju povjerljive informacije sadržane u prepisci između odvjetnika i njegove stranke, iako je to učinjeno s dokumentima koji sadržavaju osobne podatke. U tom pogledu tužitelj tvrdi da su se u prvotnoj odluci, s obzirom na to da se u njoj zahtijevalo dostavljanje informacija koje sadržavaju osobne podatke, morala predvidjeti odgovarajuća i dostatna jamstva za zaštitu tih informacija. Međutim, Komisija nije obrazložila svoje odbijanje da pruži navedena jamstva.

97 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

98 Uvodno valja podsjetiti na to da se u članku 1. prvotne odluke propisuje da tužitelj Komisiji dostavlja dokumente navedene u prilozima I.A, I.B i I.C toj odluci. U članku 3. odluke o izmjeni Komisija je uvela poseban postupak u pogledu dokumenata koje tužitelj treba podnijeti na temelju pobijane odluke, a koji nisu povezani s njegovim poslovnim aktivnostima te sadržavaju osjetljive osobne podatke.

99 Nadalje, tužitelj je 8. veljače 2021., na temelju članka 86. Poslovnika, prilagodio tužbu kako bi u obzir uzeo donošenje odluke o izmjeni. Prema tome, s obzirom na dijelove tužbenog zahtjeva navedene u točki 15. ove presude, predmet tužiteljeva zahtjeva je poništenje prvotne odluke, kako je izmijenjena odlukom o izmjeni.

100 U predmetnom slučaju Opći sud ne može se izjasniti o zakonitosti prvotne odluke a da ne uzme u obzir izmjene koje proizlaze iz odluke o izmjeni.

101 Tužba za poništenje koju podnosi fizička ili pravna osoba dopuštena je samo pod pretpostavkom da ta osoba ima interes da pobijani akt bude poništen. Taj interes pretpostavlja da poništenje tog akta može samo po sebi imati pravne posljedice i da tužba tako može svojim rezultatom donijeti korist stranci koja ju je podnijela (presuda od 17. rujna 2015., Mory i dr./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, t. 55.). Po analogiji, isto vrijedi i za interes za isticanje tužbenog razloga (presuda od 28. veljače 2017., Canadian Solar Emea i dr./Vijeće, T-162/14, neobjavljena, EU:T:2017:124, t. 68.).

102 U predmetnom slučaju tužitelj nije, prije donošenja odluke o izmjeni, Komisiji dostavio dokumente koji bi bili obuhvaćeni postupkom virtualne sobe s podacima koji je uveden tom odlukom.

103 Stoga tužitelj ne bi mogao, ovisno o slučaju, imati nikakvu korist od mogućeg poništenja prvotne odluke na temelju povrede obveze obrazlaganja koja proizlazi iz nenavođenja u toj odluci, s jedne strane, razloga koji isključuju mogućnost da on odbije dostaviti određene dokumente i, s druge strane, razloga zbog kojih nisu uspostavljena posebna jamstva, kao što je postupak kojim se uspostavlja virtualna soba s podacima kako bi se zaštitio privatni život pojedinih fizičkih osoba.

104 Iz navedenog slijedi da taj prigovor valja odbaciti kao nedopušten.

105 Budući da nijedan od argumenata koje je tužitelj istaknuo u prilog četvrtom tužbenom razlogu nije osnovan, taj tužbeni razlog valja odbiti.

3. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 18. Uredbe br. 1/2003, povredi pravâ obrane i zlouporabi ovlasti

106 U okviru svojeg drugog tužbenog razloga tužitelj ističe da se pobijanom odlukom povređuje članak 18. stavak 3. Uredbe br. 1/2003 zbog toga što je ta odluka – time što ga obvezuje da podnese brojne dokumente koji su irelevantni za Komisijinu istragu – protivna načelu nužnosti, povređuje njegova prava obrane i predstavlja zlouporabu ovlasti koje su joj dodijeljene člankom 18. Uredbe br. 1/2003 s nezakonitim ciljem dobivanja informacija koje nisu relevantne za moguće povrede opisane u pobijanoj odluci.

107 Drugi tužbeni razlog podijeljen je na tri dijela.

a) Prvi dio drugog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi članka 18. stavaka 1. i 3. Uredbe br. 1/2003

108 Tužitelj prigovara Komisiji da je povrijedila načelo nužnosti iz članka 18. Uredbe br. 1/2003. On tvrdi da primjena pojmova za pretraživanje navedenih u pobijanoj odluci neizbježno dovodi do izdvajanja velikog broja dokumenata irelevantnih za Komisijinu istragu zbog, s jedne strane, dugog razdoblja na koje se odnosi pretraživanje i, s druge strane, činjenice da su sporni pojmovi za pretraživanje riječi ili izrazi koji su vrlo raširenu, odnosno pripadaju svakodnevnom govoru. Takvi pojmovi za pretraživanje stoga bi se mogli upotrijebiti u kontekstu koji nije povezan s praksama koje su predmet Komisijine istrage. Tužitelj također navodi da je Komisija povrijedila načelo nužnosti time što je zahtijevala podnošenje mnogobrojnih dokumenata a da nije uspostavila jamstva koja su barem jednaka jamstvima odobrenima poduzetnicima u okviru pretraga provedenih na temelju članka 20. Uredbe br. 1/2003.

109 Komisija osporava dopuštenost tužiteljevih argumenata usmjerenih protiv određenih pojmova za pretraživanje iz pobijane odluke s obrazloženjem da su oni nepravodobni jer su prvi put istaknuti u okviru replike i da se, osim toga, nalaze samo u prilogu replici.

110 U skladu s uvodnom izjavom 23. Uredbe br. 1/2003, Komisija mora imati ovlast na čitavom području Unije zahtijevati da potrebne informacije budu dostavljene budući da je to neophodno za otkrivanje sporazuma, odluka ili usklađenih djelovanja koji su zabranjeni člankom 101. UFEU-a ili zlouporabe vladajućeg položaja koja je zabranjena člankom 102. UFEU-a.

111 Nadalje, iz članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 proizlazi to da, kako bi izvršila zadaće koje su joj povjerene tom uredbom, Komisija može, jednostavnim zahtjevom ili odlukom, zahtijevati od poduzetnika i udruženja poduzetnika da joj dostave „sve potrebne informacije”.

112 Kao što je to navedeno u točki 43. ove presude, Komisija može zatražiti pružanje samo onih informacija koje joj mogu omogućiti da istraži navodne povrede u vezi s kojima se provodi istraga i koje su navedene u zahtjevu za pružanje informacija.

113 Imajući u vidu široku istražnu ovlast koja je Komisiji dodijeljena Uredbom br. 1/2003, ona mora ocijeniti je li informacija potrebna kako bi mogla utvrditi povredu pravila o tržišnom natjecanju. Čak i ako već posjeduje indicije, odnosno dokaze koji se odnose na postojanje povrede, Komisija može zakonito ocijeniti potrebnim zahtijevati dodatne informacije koje joj omogućuju da bolje utvrdi opseg povrede, određivanje njezina trajanja ili krug uključenih poduzetnika (presuda od 28. siječnja 2021., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisija, C-466/19 P, EU:C:2021:76, t. 69.).

114 Kad je riječ o nadzoru suda Unije nad Komisijinom ocjenom potrebnosti informacije, iz sudske prakse proizlazi to da se ona mora ocijeniti s obzirom na cilj naveden u zahtjevu za pružanje informacija, tj. sumnje na povredu koje Komisija namjerava provjeriti. Zahtjev povezanosti između zahtjeva za pružanje informacija i povrede na koju se sumnja ispunjen je ako Komisija na datum zahtjeva može razumno pretpostaviti da ta informacija može pomoći pri utvrđivanju postojanja te povrede (presuda od 28. siječnja 2021. Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisija, C-466/19 P, EU:C:2021:76, t. 70.).

115 U predmetnom slučaju valja podsjetiti na to da je Komisija u članku 1. prvom stavku pobijane odluke odlučila da joj tužitelj mora dostaviti informacije iz priloga I.A, I.B i I.C toj odluci. Prilog I.A sadržava definicije relevantnih pojmova kao i upute, osobito tehničke, koje treba poštovati pri podnošenju zatraženih dokumenata. Prilog I.B sadržava upute za predstavljanje. Prilog I.C sadržava pojmove za pretraživanje koje tužitelj treba primijeniti na svoje interne dokumente kao i pojašnjenja s tim u svezi. Dokumenti koje je Komisija zatražila oni su koji su izdvojeni nakon primjene tih pojmova za pretraživanje i koje su neki od depozitara (*custodians*) pripremili za svoj račun ili su ih oni sami primili. Riječ je o trima depozitarima, odnosno o [*povjerljivo*] [1].

1) Doseg tužiteljevih argumenata i utvrđivanje spornih pojmova za pretraživanje

116 U prilog svojoj argumentaciji prema kojoj primjena pojmova za pretraživanje navedenih u pobijanoj odluci dovodi do rezultata koji sadržavaju velik broj irelevantnih dokumenata, tužitelj osobito skreće pozornost na određene pojmove za pretraživanje spomenute u Prilogu I.C

[1] Povjerljivi podaci su izostavljeni.

pobijanoj odluci, pri čemu ističe da ih treba shvatiti kao ilustrativne primjere, namijenjene iznošenju njegove argumentacije. On dodaje da bi bilo nerazumno, čak i nemoguće, odvojeno obuhvatiti svaki pojam za pretraživanje.

117 Valja podsjetiti na to da puka činjenica da razlog koji je naveo tužitelj u potporu svojoj tužbi za poništenje Opći sud smatra osnovanim ne omogućuje istome da automatski poništi pobijani akt u cijelosti. Naime, cjelovito poništenje ne može se prihvatiti ako je sasvim očito da taj razlog, koji se odnosi samo na određeni aspekt spornog akta, može biti osnova samo za djelomično poništenje (presuda od 11. prosinca 2008., Komisija/Département du Loiret C-295/07 P, EU:C:2008:707, t. 104.).

118 U tom pogledu, djelomično poništenje akta Unije moguće je samo pod uvjetom da su elementi u pogledu kojih se traži poništenje odvojivi od ostatka akta. Tom uvjetu odvojivosti nije udovoljeno ako bi posljedica djelomičnog poništenja akta bila izmjena njegove biti. Glede provjere odvojivosti pobijanih odredaba, ona se sastoji u ispitivanju dosega spomenutih odredaba kako bi se moglo procijeniti bi li se njihovim poništenjem promijenili smisao i bit pobijane odluke (vidjeti presudu od 16. srpnja 2015., Komisija/Vijeće, C-425/13, EU:C:2015:483, t. 94. i navedenu sudsku praksu).

119 Valja podsjetiti na to da članak 1. pobijane odluke obvezuje tužitelja da na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003 podnese dokumente navedene u prilozima toj odluci, to jest one koji proizlaze iz njegovih baza podataka koje sadržavaju pojmove za pretraživanje, koje su neki depozitari pripremili za svoj račun ili ih primili tijekom određenog razdoblja.

120 U tom pogledu valja smatrati da Komisijina opća ocjena o poštovanju načela nužnosti nije prikladna, pod pretpostavkom da je moguća. Naime, okolnost da određeni pojmovi za pretraživanje mogu, kao što to ističe tužitelj, biti previše nejasni tako da Komisija, zahtijevajući podnošenje svih dokumenata koji proizlaze iz primjene tih pojmova, povređuje načelo nužnosti, ne utječe na činjenicu da ostali pojmovi za pretraživanje mogu biti dovoljno precizni ili učinkoviti da bi se mogla utvrditi povezanost koja se zahtijeva na temelju sudske prakse navedene u točki 114. ove presude.

121 Iz toga slijedi da je Opći sud, ako je smatrao da su pojedini pojmovi za pretraživanje bili previše nejasno definirani, tako da su postali dio pobijane odluke protivno načelu nužnosti, morao tu odluku poništiti samo u dijelu u kojem se tužitelju nalaže da podnese dokumente koji proizlaze iz primjene spornih pojmova za pretraživanje.

122 Takvo djelomično poništenje ne bi imalo utjecaja na tužiteljevu obvezu, na temelju članka 1. pobijane odluke, da podnese dokumente koji proizlaze iz primjene ostalih pojmova za pretraživanje, prihvaćenih u skladu s načelom nužnosti. Takvim djelomičnim poništenjem ne bi se promijenili ni smisao ni bit pobijane odluke, u smislu sudske prakse navedene u točki 118. ove presude.

123 Osim toga, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, akti institucija Unije uživaju presumpciju zakonitosti čije je obaranje na podnositeljima zahtjeva za poništenje, koji moraju podastrijeti dokaze koji mogu dovesti u pitanje ocjene tužene institucije (vidjeti presudu od 6. listopada 1999., Salomon/Komisija, T-123/97, EU:T:1999:245, t. 46. i navedenu sudsku praksu).

124 U tim okolnostima Opći sud može nadzirati poštovanje načela nužnosti samo kada je riječ o pojmovima za pretraživanje koje tužitelj posebno osporava. Za ostale pojmove za pretraživanje valja smatrati da su definirani u skladu s tim načelom.

125 Tužitelj je određene pojmove za pretraživanje naveo u tužbi, dok je ostale spomenuo tek u fazi replike, i to neke u njezinu tekstu, a neke u njezinu prilogu.

126 Komisija osporava dopuštenost tužiteljevih argumenata usmjerenih protiv određenih pojmova za pretraživanje koji su prvi put navedeni u fazi replike, s obrazloženjem da su oni nepravodobni i da se nalaze samo u prilogu toj replici.

127 Iz članka 84. Poslovnika proizlazi to da je tijekom postupka zabranjeno iznositi nove razloge, osim ako se ne temelje na pravnim ili činjeničnim pitanjima za koja se saznalo tijekom postupka.

128 Pojam „razlog” u smislu te odredbe tumačio se široko, tako da obuhvaća i prigovore (presuda od 29. studenoga 2018., Španjolska/Komisija, T-459/16, neobjavljena, EU:T:2018:857, t. 25.) pa čak i puke „argumente” (vidjeti u tom smislu presudu od 11. srpnja 2019., Silver Plastics i Johannes Reifenhäuser/Komisija, T-582/15, neobjavljena, EU:T:2019:497, t. 198.).

129 U predmetnom slučaju tužitelj u biti tvrdi da se navođenjem novih pojmova za pretraživanje u fazi replike želi potkrijepiti argumente već iznesene u tužbi, a ne osporiti protivne argumente ili dokaze koje je Komisija podnijela u fazi odgovora na tužbu. Međutim, s obzirom na razloge navedene u točkama 120. i 121. ove presude, valja smatrati da je tužitelj time iznio novu argumentaciju usmjerenu protiv elemenata koje, s jedne strane, nije izričito osporavao u tužbi, iako je to mogao učiniti i koje, s druge strane, Komisija nije navela u odgovoru na tužbu.

130 Osim toga, kada je riječ o spornim pojmovima za pretraživanje koji se ne nalaze u samoj replici, nego isključivo u njezinu prilogu, valja podsjetiti na to da prilozi imaju isključivo dokaznu i pomoćnu funkciju (presuda od 21. ožujka 2002., Joynson/Komisija, T-231/99, EU:T:2002:84, t. 154.).

131 Slijedom navedenog, valja odbaciti kao nedopuštene tužiteljeve argumente koji se temelje na pojmovima za pretraživanje prvi put navedenima u replici.

2) Osnovanost argumenata usmjerenih protiv pojmova za pretraživanje navedenih u tužbi

132 Kao prvo, tužitelj tvrdi da se pojmovi „big question” (veliko pitanje), „for free” (besplatno), „not good for us” (nepovoljno za nas) i „shut* down” (zatvoriti) mogu, po svojoj prirodi, upotrebljavati u svakodnevnom govoru o temama koje u svakom slučaju nemaju nikakve veze s postupanjima ili praksama obuhvaćenima Komisijinom istragom. Time su, prema tužiteljevu mišljenju, navedeni pojmovi za pretraživanje previše nejasni i općeniti te služe „lovu na informacije” širokih razmjera. On dodaje da primjena tih općenitih pojmova na dokumente koji se odnose na [*povjerljivo*] javne osobe [*povjerljivo*] povećava vjerojatnost dobivanja irelevantnih rezultata. Naime, te osobe preuzimaju odgovornost i provode nadzor nad svim aspektima tužiteljevih poslovnih aktivnosti, uključujući i one aktivnosti koje su u slaboj ili nikakvoj vezi s činjenicama obuhvaćenima istragom, kao što su ljudski potencijali, financijska organizacija i društvena odgovornost poduzeća odnosno djelovanje tih osoba u vlastitim projektima i dobrotvornim aktivnostima. Osim toga, tužitelj navodi određene primjere dokumenata koje smatra irelevantnima, a koji su izdvojeni primjenom određenih pojmova za pretraživanje.

133 Komisija osporava tvrdnje koje se odnose na pojmove za pretraživanje „big question”, „for free”, „not good for us” i „shut* down”.

134 Kada je riječ o pojmu za pretraživanje „big question”, Komisija pravilno ističe, što tužitelj ne osporava, da se taj pojam nalazi u poruci elektroničke pošte koju je [*povjerljivo*] poslao dvama svojim kolegama, [*povjerljivo*], koji su tu poruku primili u kopiji. U toj poruci elektroničke pošte [*povjerljivo*] dao je uputu da pojedinim operatorima uskrati pristup programskom sučelju aplikacija (API) tužitelja. U toj poruci elektroničke pošte pojam „big question” označavao je stratešku odluku koju valja donijeti u tom pogledu. Komisija iz toga zaključuje, što tužitelj ne osporava, da su se riječi „big question” mogle pojaviti bilo u odgovorima na tu poruku elektroničke pošte bilo u naknadnim porukama elektroničke pošte u kojima se upućuje na predmetno „veliko pitanje”, koje su sastavile gore navedene osobe odnosno u drugim porukama elektroničke pošte koje potječu od istih osoba, a upućuju na moguće slične protutržišne strateške odluke.

135 Kao što to proizlazi iz uvodne izjave 4. točke (iii.) pobijane odluke, Komisija nastoji istražiti postojanje potencijalno diskriminirajućih praksi kojima se ograničava pristup podacima, funkcionalnostima i programskom sučelju aplikacija (API) Facebooka ili drugim alatima ovisno o mogućoj ocjeni trećih osoba kao konkurenata, čime se isključuju potencijalni konkurenti i stvaraju prepreke ulasku na potencijalna tržišta usluga društvene mreže ili drugih digitalnih usluga.

136 Tužitelj ne može tvrditi da je Komisija svoj zahtjev trebala ograničiti na poruke elektroničke pošte u kojima se upućuje na tu početnu elektroničku poruku ili na poruke s njom u vezi, odnosno da je trebala bitno ograničiti svoj zahtjev na druge načine, primjerice utvrđivanjem znatno kraćih razdoblja ili usredotočivanjem na komunikaciju između točno određenih osoba. On također ne može tvrditi da je primjena tog pojma na sve dokumente koje su tri depozitara pripremila ili primila u sedmogodišnjem razdoblju predstavljala „lov na informacije” širokih razmjera.

137 Naime, valja istaknuti da se pojam za pretraživanje „big question” može primijeniti isključivo na dva depozitara, odnosno na [*povjerljivo*] te da je razdoblje na koje se odnosi zahtjev u vezi s tim pojmom jednako razdoblju na koje se odnosi sama istraga.

138 Prema tome, s obzirom na okolnosti navedene u točki 134. ove presude, koje tužitelj nije osporavao, Komisija je, zahtijevajući od potonjeg da podnese dokumente koji proizlaze iz primjene pojma za pretraživanje „big question”, unatoč činjenici da se taj pojam može upotrijebiti u svakodnevnom govoru, mogla razumno pretpostaviti, na dan pobijane odluke, da joj te informacije mogu pomoći u utvrđivanju postojanja postupanja navedenog u uvodnoj izjavi 4. točki (iii.) te odluke, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 114. ove presude.

139 Kada je riječ o pojmu za pretraživanje „for free”, Komisija pravilno tvrdi, što tužitelj ne osporava, da se taj pojam nalazi u poruci elektroničke pošte koju je objavio odbor DCMS, u kojoj se navode tužiteljeve poslovne strategije u području monetizacije podataka, osobito različite mogućnosti da se trećim osobama programerima aplikacija odobri pristup API-ju i podacima o njegovim korisnicima. Tužitelj ne osporava ni to da je autor poruke elektroničke pošte raspravljao o pitanju treba li pristup odobriti besplatno ili uz plaćanje, pod uvjetom podmirivanja troškova oglašavanja ili u zamjenu za potpunu uzajamnost podataka i API-ja, na temelju koje bi se API-ji i podaci tužitelja besplatno stavili na raspolaganje aplikacijama trećih osoba koje funkcioniraju na platformi Facebook putem API-ja, u zamjenu za dijeljenje podataka o njihovim korisnicima s tužiteljem. Komisija iz toga zaključuje, što tužitelj ne osporava, da pojam za pretraživanje „for free” omogućava da se utvrde dokumenti koji upućuju na moguće sporazume o uvjetnom dijeljenju podataka, koji mogu povećati protok podataka između tužitelja i trećih osoba, čime se

jača tužiteljeva tržišna snaga odnosno stvaraju prepreke ulasku gomilanjem podataka. Kao što to proizlazi iz uvodne izjave 4. točke (i.) pobijane odluke, Komisija upravo namjerava istražiti postojanje takvih sporazuma.

140 Tužitelj također u pogledu tog pojma za pretraživanje ističe argumente navedene u točki 136. ove presude. Valja zaključiti, zbog razloga sličnih onima iz točaka 137. i 138. ove presude, da je Komisija na dan pobijane odluke razumno mogla pretpostaviti da joj te informacije mogu pomoći u utvrđivanju postojanja postupanja navedenog u uvodnoj izjavi 4. točki (i.) te odluke, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 114. ove presude.

141 Kada je riječ o pojmu za pretraživanje „shut* down”, Komisija tvrdi, što tužitelj ne osporava, da se taj pojam upotrebljavao, s jedne strane, u njegovim internim dokumentima koje je objavio odbor DCMS, u kontekstu njezina eventualnog donošenja strategije ograničavanja pristupa njegovim podacima trećim osobama koje se smatraju konkurentima i, s druge strane, u poruci elektroničke pošte u kojoj je [*povjerljivo*] odobravao ograničenja pristupa API-ju putem aplikacije Vine.

142 Komisija dodaje, što tužitelj ne osporava, da se pojam za pretraživanje „shut* down” odnosi na tužiteljevo eventualno donošenje strategije ograničavanja pristupa njegovim podacima trećim osobama koje se smatraju konkurentima, navedene u uvodnoj izjavi 4. točki (iii.) pobijane odluke. Prema tome, navedeni pojam za pretraživanje, prema Komisijinu mišljenju, omogućuje da se utvrde dokumenti koji upućuju na takve moguće protutržišne prakse jer bi se vjerojatno upotrebljavao za isticanje ograničenja pristupa tužiteljevim podacima drugim konkurentima.

143 Tužitelj također u pogledu tog pojma za pretraživanje ističe argumente navedene u točki 136. ove presude. Valja smatrati, zbog razloga sličnih onima iz točaka 137. i 138. ove presude, uz tu razliku da je pojam za pretraživanje „shut* down” primijenjen na tri depozitara, da je Komisija mogla razumno pretpostaviti, na dan pobijane odluke, da joj te informacije mogu pomoći u utvrđivanju postojanja postupanja navedenog u uvodnoj izjavi 4. točki (iii.) te odluke, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 114. ove presude.

144 Kada je riječ o pojmu za pretraživanje „not good for us”, tužitelj ne osporava da se taj pojam pojavljuje u poruci elektroničke pošte upućenoj [*povjerljivo*] 19. studenoga 2012., koju je odbor DCMS objavio 2018., a koja se odnosila na mogućnost da programeri razviju aplikacije koje se koriste podacima o Facebookovim korisnicima i njihovim prijateljima a da pritom tužitelju zauzvrat ne dostavljaju podatke. U toj je poruci elektroničke pošte [*povjerljivo*] naveo različite načine na koje bi tužitelj mogao dobiti podatke od trećih osoba u zamjenu za vlastite podatke.

145 Komisija dodaje, što tužitelj ne osporava, da se čini da se pojam „not good for us”, s obzirom na poruku elektroničke pošte o kojoj je riječ, odnosi na moguće sporazume o uvjetnom dijeljenju podataka navedene u uvodnoj izjavi 4. točki (i.) pobijane odluke, koji mogu povećati protok podataka između tužitelja i trećih osoba, čime se jača tužiteljeva tržišna snaga odnosno stvaraju prepreke ulasku gomilanjem podataka. Ona pritom dodaje da bi se taj pojam mogao pojaviti i u odgovorima na tu poruku elektroničke pošte, u naknadnim porukama elektroničke pošte koje se odnose na pitanje mogu li i druge prakse programera „biti loše za [tužitelja]” prema mišljenju [*povjerljivo*], odnosno u drugim njegovim porukama elektroničke pošte u kojima se postavlja isto pitanje u pogledu sličnih praksi koje su usvojili drugi programeri.

146 Tužitelj također u pogledu tog pojma za pretraživanje ističe argumente navedene u točki 136. ove presude. Valja zaključiti, zbog razloga sličnih onima iz točaka 137. i 138. ove presude, da je Komisija na dan pobijane odluke razumno mogla pretpostaviti da joj te informacije mogu pomoći u utvrđivanju postojanja postupanja navedenog u uvodnoj izjavi 4. točki (i.) te odluke, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 114. ove presude.

147 Iz toga slijedi da tužitelj nije dokazao Komisijinu povredu načela nužnosti u pogledu pojmova „big question”, „for free”, „not good for us” i „shut* down”.

148 Štoviše, s obzirom na to da je Komisija poštovala svoju obvezu obrazlaganja, kao što proizlazi iz navedenog ispitivanja prvog tužbenog razloga, tužitelj također pogrešno prigovara Komisiji da nije pojasnila na koji je način upotreba određenih pojmova za pretraživanje bila u skladu s načelom nužnosti.

149 Kao drugo, kada je riječ o pojmovima za pretraživanje „compet* + shar*”, „compet* + partner*”, „compet* + strateg*”, „line + strateg*” i „line + block*”, valja istaknuti da tužitelj osporava njihovu zakonitost zbog broja dokumenata izdvojenih primjenom tih pojmova u njegovim internim bazama podataka, koji smatra vrlo velikim. Kada je riječ o pojmovima „[*povjerljivo*] + shar*”, „[*povjerljivo*] + shar*”, „[*povjerljivo*] + shar*”, „[*povjerljivo*] + shar*”, „[*povjerljivo*] + shar*”, „duplicat* + (limit & data)”, „duplicat* + block*” i „duplicat* + remov*”, tužitelj ističe da njihova primjena dovodi do utvrđivanja dokumenata koje on smatra irelevantnima za Komisijinu istragu. Te dvije okolnosti potvrđuju neusklađenost svih tih pojmova za pretraživanje s načelom nužnosti.

150 Međutim, kao što to ističe Komisija, na temelju tih argumenata nije moguće osporiti prikladnost ili nužnost predmetnih pojmova za njezinu istragu. Naime, iz prirode spornog zahtjeva za pružanje informacija proizlazi da njegov doseg postaje jasan tek nakon što se u tužiteljevim bazama podataka primijene pojmovi za pretraživanje namijenjeni izdvajanju dokumenata koji sadržavaju te iste pojmove. Zbog načina primjene tih pojmova nije moguće izbjeći utvrđivanje dokumenata koji će se u konačnici pokazati nebitnima za istragu. Stoga sama činjenica da primjena pojmova za pretraživanje dovodi do utvrđivanja mnogobrojnih dokumenata, od kojih će se neki naknadno pokazati irelevantnima za Komisijinu istragu, sama po sebi nije dovoljna da bi se, u smislu sudske prakse navedene u točkama 113. i 114. ove presude, smatralo da predmetni pojmovi za pretraživanje ni na koji način nisu povezani s povredom koju Komisija stavlja na teret. To također nije dovoljno da se isključi to da je Komisija mogla razumno pretpostaviti, na dan pobijane odluke, da je primjena tih pojmova za pretraživanje takve naravi da joj pomaže u utvrđivanju postojanja i opsega te povrede, njezina trajanja ili kruga uključenih poduzetnika.

151 S obzirom na prethodno navedeno, tužitelj nije dokazao da pojam za pretraživanje iz pobijane odluke nije u skladu s načelom nužnosti koje proizlazi iz članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1/2003, kako se tumači u sudskoj praksi navedenoj u točkama 110. do 114. ove presude.

152 Kada je riječ o tužiteljevu argumentu prema kojem je Komisija povrijedila načelo nužnosti time što je zahtijevala podnošenje dokumenata a da nije uspostavila jamstva koja su barem jednaka onima koja su odobrena poduzetnicima u okviru pretraga provedenih na temelju članka 20. Uredbe br. 1/2003, valja istaknuti da je na Općem sudu, kojem je podnesena tužba za poništenje protiv odluke o zahtjevu za pružanje informacija, kao što je pobijana odluka, da u granicama pred njim istaknutih tužbenih razloga provjeri poštuju li se navedenom odlukom prava koja predmetni poduzetnik izvodi iz pravnog okvira primjenjivog na spomenutu odluku. Nasuprot tomu, nije na tom sudu da nadzire zakonitost takve odluke uspoređivanjem s pravnim okvirom koji se primjenjuje na odluke donesene na drukčijim pravnim osnovama, kao što su odluke o pretrazi.

153 Međutim, valja podsjetiti na to da poduzetnici adresati zahtjeva za pružanje informacija uživaju odgovarajuća jamstva.

154 Konkretno, u okviru izvršenja odluke o zahtjevu za pružanje informacija takav poduzetnik može utvrditi dokumente koje traži Komisija i ispitati ih uz pomoć svojih odvjetnika prije nego što ih dostavi toj instituciji. Prema tome, on može odbiti dostavu dokumenata koji su obuhvaćeni povjerljivošću komunikacije između odvjetnika i njegova klijenta. Osim toga, on može uputiti Komisiji obrazloženi zahtjev za povrat irelevantnih dokumenata. Takva mogućnost izričito je priznata Obaviješću Komisije o najboljoj praksi za vođenje postupka u vezi s člancima 101. i 102. UFEU-a (SL 2011., C 308, str. 6.). Komisija je dužna ispitati takav zahtjev i, po potrebi, vratiti irelevantne dokumente.

155 Stoga valja odbiti prvi dio drugog tužbenog razloga.

b) Drugi dio drugog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi prava obrane

156 Tužitelj tvrdi da se pobijanom odlukom povređuju njegova prava obrane, kako su zaštićena člankom 41. stavkom 2. i člankom 48. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) jer mu se njome nalaže da dostavi dokumente koji su, s jedne strane, irelevantni za Komisijinu istragu i, s druge strane, odnose se na aktivnosti koje nisu obuhvaćene tom odlukom, kao što su virtualna ili proširena stvarnost. Dodaje da mu sadržaj pobijane odluke ne omogućava da dozna jesu li podatkovni centri kojima on upravlja i neki od njegovih novih proizvoda, poput usluge grupnih videopoziva „Messenger rooms”, obuhvaćeni Komisijinom istragom. Isto tako, navodne povrede o kojima Komisija vodi istragu njemu su nepoznate ili nisu bile jasno određene. Zbog prethodno navedenog, njemu će biti nemoguće učinkovito pripremiti obranu za kontradiktornu fazu postupka i poduzeti mjere koje bi u tu svrhu mogao smatrati korisnima, poput pronalaženja i očuvanja dokaznih elemenata ili utvrđivanja svjedočenja koja idu u korist obrane.

157 Komisija i Savezna Republika Njemačka osporavaju tužiteljeve argumente.

158 U tom pogledu valja podsjetiti na to da poštovanje prava obrane u vođenju upravnih postupaka u području politike tržišnog natjecanja predstavlja opće načelo prava Unije čije poštovanje osiguravaju sudovi Unije (vidjeti presudu od 3. rujna 2009., Prym i Prym Consumer/Komisija (C-534/07 P, EU:C:2009:505, t. 26. i navedenu sudsku praksu).

159 Valja podsjetiti na to da upravni postupak koji se odvija pred Komisijom na temelju Uredbe br. 1/2003 ima dvije različite i uzastopne faze, od kojih svaka ima svoju unutarnju logiku, a to su faza prethodnog prikupljanja dokaza, s jedne strane, te kontradiktorna faza, s druge strane. Cilj faze prethodnog prikupljanja dokaza tijekom koje Komisija koristi istražne ovlasti predviđene Uredbom br. 1/2003 i koja se odvija do obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku jest Komisiji omogućiti da prikupi sve relevantne elemente koji potvrđuju ili ne potvrđuju postojanje povrede pravila tržišnog natjecanja te da zauzme preliminarni stav o smjeru kao i o daljnjem tijeku postupka. Suprotno, kontradiktorna faza, koja se odvija od obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku do donošenja konačne odluke, Komisiji treba omogućiti da zauzme konačan stav o nastaloj povredi (vidjeti presudu od 14. ožujka 2014., Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, t. 33. i navedenu sudsku praksu).

160 S jedne strane, kad je riječ o fazi prethodnog prikupljanja dokaza, ona započinje na datum na koji je Komisija izvršavajući ovlasti koje su joj dodijeljene člancima 18. i 20. Uredbe br. 1/2003 poduzela mjere koje podrazumijevaju stavljanje na teret počinjenja povrede i koje imaju ozbiljne posljedice za situaciju osumnjičenih poduzetnika. S druge strane, poduzetnik o kojem je riječ tek je na početku upravne kontradiktorne faze putem obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku obaviješten o svim ključnim elementima na kojima Komisija temelji svoj stav u tom stadiju postupka i o pravu na pristup spisu, čime se jamči stvarno izvršavanje prava obrane. Stoga, poduzetnik o kojem je riječ može se pozvati na svoja prava obrane tek nakon upućivanja obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku. Naime, da mu je to pravo omogućeno u fazi koja je prethodila upućivanju obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku, učinkovitost Komisijine istrage bila bi dovedena u pitanje jer bi poduzetnik o kojem je riječ već od faze prethodnog prikupljanja dokaza u određenoj mjeri mogao prepoznati koje su informacije Komisiji poznate, a koje još može od nje sakriti (vidjeti presudu od 14. ožujka 2014., Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

161 Međutim, mjere izvođenja dokaza koje je Komisija poduzela tijekom faze prethodnog prikupljanja dokaza, osobito mjere provjere i zahtjevi za pružanje informacija, po svojoj su prirodi stavljanje na teret počinjenja povrede te se može očekivati da će imati ozbiljne posljedice na situaciju osumnjičenih poduzetnika. Stoga, važno je izbjeći nepopravljivo ugrožavanje prava obrane tijekom te faze upravnog postupka jer poduzete mjere izvođenja dokaza mogu imati presudni značaj za utvrđivanje dokaza o nezakonitosti ponašanja poduzetnika koji su takve prirode da dovode do njihove odgovornosti (vidjeti presudu od 14. ožujka 2014., Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, t. 35. i navedenu sudsku praksu; vidjeti također u tom smislu presudu od 21. rujna 1989., Hoechst/Komisija, 46/87 i 227/88, EU:C:1989:337, t. 15.).

162 U ovom slučaju valja utvrditi da je Komisija pobijanu odluku donijela u okviru faze prethodnog prikupljanja dokaza u istrazi o tužiteljevu korištenju podataka i prije donošenja obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku. Stoga, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 161. ove presude, valja utvrditi je li tužitelj dokazao da su njegova prava obrane bila nepovratno ugrožena donošenjem pobijane odluke.

163 Kao prvo, argumenti kojima tužitelj ističe povredu svojih prava obrane zbog toga što je na temelju pobijane odluke dužan podnijeti dokumente koji su irelevantni za Komisijinu istragu temelje se na pretpostavci da je ta odluka donesena protivno načelu nužnosti iz članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1/2003. Stoga ih treba odbiti zbog odbijanja prvog dijela ovog tužbenog razloga.

164 Kao drugo, valja utvrditi da tužitelj, navodeći u potporu tom dijelu tužbenog razloga da ne može prepoznati prakse za koje ga Komisija sumnjiči da ih je počinio ni jesu li neke od njegovih djelatnosti i neki od njegovih proizvoda obuhvaćeni Komisijinom istragom, zapravo osporava jasnoću određenja predmeta Komisijine istrage i njezino poštovanje obveze obrazlaganja.

165 Međutim, s obzirom na razmatranja iz točke 82. ove presude, iz kojih proizlazi da je Komisija poštovala svoju obvezu obrazlaganja u pogledu predmeta istrage i opisa praksi čije je postojanje namjeravala provjeriti u okviru svoje istrage, te tvrdnje valja odbiti.

166 Kad je riječ o tužiteljevim zahtjevima za pojašnjenje u vezi s pitanjem jesu li neka od njegovih područja djelatnosti ili neki od njegovih proizvoda uključeni u predmet Komisijine istrage, u točki 41. ove presude podsjeća se na to da Komisija nije dužna adresatu odluke o zahtjevu za pružanje informacija priopćiti sve informacije kojima raspolaže u vezi s navodnim povredama i

da joj se ne može naložiti da u fazi prethodnog prikupljanja dokaza navede, osim sumnji u vezi počinjenih povreda koje namjerava provjeriti, indicije, odnosno elemente koji ju navode na pretpostavku o povredi članka 101. UFEU-a. Naime, takva obveza dovela bi u pitanje ravnotežu koju sudska praksa uspostavlja između očuvanja učinkovitosti istrage i očuvanja prava obrane poduzetnika o kojem je riječ (presuda od 14. ožujka 2014., Cementos Portland Valderrivas/Commission, T-296/11, EU:T:2014:121, t. 37.).

167 Osim toga, valja utvrditi da je tužitelj istaknuo da su ga navodne nejasnoće u pogledu djelovanja koja mu se stavljaju na teret spriječile da poduzme mjere koje je smatrao korisnima za svoju obranu te u tome da svoju obranu pripremi u fazi kontradiktorne faze upravnog postupka, a da pritom nije dokazao da su navedene nejasnoće uzrokovale nepopravljive povrede njegovih prava obrane.

168 U tim okolnostima pobijanu odluku, koja je obuhvaćena fazom prethodnog prikupljanja dokaza u upravnom postupku koji je predviđen Uredbom br. 1/2003, treba smatrati donesenom uz poštovanje tužiteljevih prava obrane.

169 Stoga drugi dio drugog tužbenog razloga valja odbiti.

c) Treći dio drugog tužbenog razloga, koji se temelji na zlouporabi ovlasti

170 Tužitelj prigovara Komisiji da je zlouporabila svoje istražne ovlasti i zapravo provodila opću istragu bez ograničenja o svim njegovim djelatnostima kao i u pogledu njegovih najviših direktora, odnosno da je provodila „lov na informacije”, pokušavajući pobijanom odlukom utvrditi je li sudjelovao u drugim protutržišnim praksama ili počinio druge povrede, uključujući i one izvan područja prava tržišnog natjecanja. U tom pogledu ističe da su prakse na koje se odnosi Komisijina istraga u pobijanoj odluci vrlo nejasno određene i da u njoj nisu precizirana predmetna tržišta i djelatnosti, potencijalni konkurenti koji su mogli biti oštećeni kao ni razlika između protutržišnog isključivanja i isključivanja na temelju zasluga.

171 Komisija i Savezna Republika Njemačka osporavaju tužiteljeve argumente.

172 Valja utvrditi da tužitelj, argumentima na koje se poziva u potporu tom dijelu tužbenog razloga, ponovno želi osporiti to da je Komisija poštovala svoju obvezu obrazlaganja. Tako je argument koji se odnosi na neodređenost praksi koje su predmet Komisijine istrage i argument koji se odnosi na neutvrđivanje konkurenata koji su navodno oštećeni praksama koje su predmet istrage već odbijeni kao neosnovani u okviru prvog prigovora prvog tužbenog razloga. Kad je riječ o argumentima koji se odnose na činjenicu da tužiteljeve djelatnosti i tržišta na koja se odnosi istraga nisu dovoljno pojašnjeni u pobijanoj odluci kao ni razlika između protutržišnog isključivanja i isključivanja na temelju zasluga, oni nisu s obzirom na, s jedne strane, stadij postupka u kojem je pobijana odluka donesena i sudsku praksu navedenu u točki 160. ove presude i, s druge strane, opseg Komisijine obveze obrazlaganja te odluke, kako je navedeno u točkama 38. do 46. ove presude, takve prirode da se može utvrditi postojanje zlouporabe istražnih ovlasti potonje.

173 Iz prethodno navedenog proizlazi da valja odbiti treći dio drugog tužbenog razloga i stoga taj tužbeni razlog u cijelosti.

4. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava na poštovanje privatnog života, načela proporcionalnosti i prava na dobru upravu

174 Svojim trećim tužbenim razlogom tužitelj tvrdi da se pobijanom odlukom, time što se njome zahtijeva podnošenje brojnih privatnih i irelevantnih dokumenata, povređuje temeljno pravo na poštovanje privatnog života iz članka 7. Povelje i članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP), načelo proporcionalnosti i pravo na dobru upravu.

175 Taj je tužbeni razlog podijeljen na tri dijela.

a) Prvi dio trećeg tužbenog razloga, koji se temelji na povredi prava na poštovanje privatnog života

176 Tužitelj se poziva na povredu prava na poštovanje njegova privatnog života, onog članova njegova osoblja i drugih osoba, kako je zaštićeno člankom 7. Povelje i člankom 8. EKLJP-a.

177 Tužitelj tvrdi da pobijana odluka predstavlja neopravdano miješanje u pravo na poštovanje privatnog života u smislu članka 8. EKLJP-a. Naime, kao prvo, iz argumenata iznesenih u prilog svakom tužbenom razlogu proizlazi da to miješanje nije predviđeno zakonom, odnosno člankom 18. stavkom 3. Uredbe br. 1/2003. Kao drugo, cilj pobijane odluke nije legitiman jer Komisija u njoj zahtijeva dostavu informacija za koje nije mogla razumno pretpostaviti da će joj pomoći da utvrdi postojanje sumnjivih praksi. Kao treće, ta odluka nije u skladu s načelom nužnosti koje se zahtijeva člankom 8. EKLJP-a.

178 Komisija i Savezna Republika Njemačka osporavaju tužiteljeve argumente.

179 Prema članku 7. Povelje, svatko ima pravo na poštovanje svojeg privatnog i obiteljskog života, doma i komuniciranja.

180 U skladu s člankom 8. stavkom 1. EKLJP-a, svatko ima pravo na poštovanje svojeg privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

181 Članak 7. Povelje, koji se odnosi na pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života, sadržava prava koja su jednaka pravima zajamčenima člankom 8. stavkom 1. EKLJP-a. Stoga, u skladu s člankom 52. stavkom 3. Povelje, pravima iz članka 7. Povelje valja dati isto značenje i opseg primjene kao i onima iz članka 8. stavka 1. EKLJP-a, kako ga tumači sudska praksa Europskog suda za ljudska prava (presuda od 17. prosinca 2015., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, t. 70.).

182 Člankom 52. stavkom 1. Povelje predviđa se da svako ograničenje pri ostvarivanju prava i sloboda priznatih ovom Poveljom mora biti predviđeno zakonom i mora poštovati bit tih prava i sloboda. Usto, podložno načelu proporcionalnosti, ograničenja su moguća samo ako su potrebna i ako zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba.

183 Valja razmotriti poštuje li se pobijanom odlukom članak 7. Povelje i, u tu svrhu, ispunjava li uvjete iz članka 52. stavka 1. Povelje.

1) Postojanje pravne osnove za miješanje u privatni život

184 Tužitelj tvrdi da pobijana odluka predstavlja nezakonito miješanje u pravo na poštovanje privatnog života zbog sljedećih razloga. Kao prvo, iz argumenata iznesenih u prilog svakom tužbenom razlogu proizlazi da to miješanje nije predviđeno zakonom, odnosno člankom 18. stavkom 3. Uredbe br. 1/2003. Kao drugo, prosljeđivanje Komisiji svih dokumenata koji su izdvojeni na temelju pojmova za pretragu iz pobijane odluke dovelo bi do dostave osobnih podataka o depozitarima iz te odluke, drugim članovima tužiteljeva osoblja kao i prijateljima ili članovima njihovih obitelji (u daljnjem tekstu: sporni osobni podaci). Kao treće, tužitelj tvrdi da ga se ne može obvezati da Komisiji dostavi informacije koje nisu relevantne za istragu. Tvrdi da bi, ako bi ga se na to obvezalo, povrijedio članak 6. stavak 1. točku (c) Uredbe (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1. i ispravci SL 2018., L 127, str. 2. i SL 2021., L 74, str. 35.) jer bi nezakonito obrađivao osobne podatke, a s obzirom na to da takva obrada nije bila nužna za poštovanje pravnih obveza u smislu te odredbe.

185 U skladu s uvjetima navedenima u članku 52. stavku 1. Povelje, ograničenje prava na poštovanje privatnog života mora prije svega biti predviđeno zakonom. Stoga, mjera o kojoj je riječ mora imati pravnu osnovu (vidjeti presudu od 28. svibnja 2013., Trabelsi i dr./Vijeće, T-187/11, EU:T:2013:273, t. 79. i navedenu sudsku praksu).

186 To je slučaj u ovom predmetu. Pobijana odluka donesena je na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003, koji Komisiji dodjeljuje nadležnost da odlukom od poduzetnika i udruženja poduzetnika zahtijeva dostavu informacija.

187 Taj se zaključak ne može dovesti u pitanje tužiteljevim argumentima prema kojima je pobijana odluka nezakonita jer podrazumijeva da će tužitelj provesti nezakonitu obradu osobnih podataka u smislu članka 6. stavka 1. Uredbe 2016/679.

188 Najprije valja istaknuti da se Uredba (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL 2018., L 295, str. 39.) primjenjuje, u skladu s njezinim člankom 2. stavkom 1., na obradu osobnih podataka u svim institucijama i tijelima Unije, dok se Uredba 2016/679 primjenjuje na sve druge fizičke ili pravne osobe, osim u slučajevima predviđenima člankom 2. stavkom 2. te uredbe.

189 Nadalje, člankom 6. stavkom 1. Uredbe 2016/679 propisuje se sljedeće:

„Obrada je zakonita samo ako i u onoj mjeri u kojoj je ispunjeno najmanje jedno od sljedećega:

[…]

(c) obrada je nužna radi poštovanja pravnih obveza voditelja obrade […];”

190 Valja podsjetiti na to da članak 1. pobijane odluke nalaže tužitelju, na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003, da podnese dokumente navedene u prilozima toj odluci. Stoga ta odluka predstavlja zakonsku obvezu u smislu članka 6. stavka 1. točke (c) Uredbe 2016/679.

191 Ostali tužiteljevi argumenti formulirani su općenito i neselektivno u točki 127. tužbe te stoga nisu u skladu sa zahtjevima iz članka 76. Poslovnika.

192 Naposljetku, člankom 5. stavkom 1. točkom (a) Uredbe 2018/1725 propisuje se da institucije Unije mogu zakonito obrađivati osobne podatke kada je ta obrada „nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti dodijeljene instituciji ili tijelu Unije”.

193 U tom pogledu, izvršavanje ovlasti danih Komisiji Uredbom br. 1/2003 tako pridonosi održavanju sustava tržišnog natjecanja predviđenog Ugovorima koji su poduzetnici apsolutno dužni poštovati (vidjeti presudu od 20. lipnja 2018., České dráhy/Komisija, T-621/16, neobjavljena, EU:T:2018:367, t. 105. i navedenu sudsku praksu).

194 Budući da Uredba br. 1/2003 Komisiji dodjeljuje ovlast za donošenje odluka o zahtjevima za pružanje informacija, tužitelj ne može tvrditi da pobijana odluka predstavlja miješanje koje nije predviđeno zakonom u smislu članka 52. stavka 1. Povelje.

2) Ostvarivanje ciljeva od općeg interesa koje priznaje Unija

195 Kad je riječ o uvjetu prema kojem se, uz poštovanje načela proporcionalnosti, ograničenja pri ostvarivanju prava mogu uvesti samo ako zaista odgovaraju ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba, tužitelj osporava da pobijana odluka ispunjava te ciljeve. U tom pogledu tvrdi da Komisija zahtijeva dostavu informacija za koje ne može razumno pretpostaviti da će joj pomoći u utvrđivanju stvarnih praksi o kojima provodi istragu.

196 Iz sudske prakse proizlazi da ovlasti dodijeljene Komisiji člankom 18. Uredbe br. 1/2003 imaju za cilj omogućiti joj postizanje zadaće koja joj je povjerena Ugovorima, da osigura poštovanje pravila tržišnog natjecanja na zajedničkom tržištu. Funkcija tih pravila jest spriječiti narušavanje tržišnog natjecanja na štetu općeg interesa, pojedinačnih poduzetnika i potrošača (vidjeti po analogiji presudu od 20. lipnja 2018., České dráhy/Komisija, T-621/16, neobjavljena, EU:T:2018:367, t. 105. i navedenu sudsku praksu).

197 Stoga pobijana odluka predstavlja iskaz izvršavanja ovlasti koje su Komisiji dodijeljene Uredbom br. 1/2003, koja, kao što je istaknuto u točki 193. ove presude, pridonosi održavanju sustava tržišnog natjecanja predviđenog Ugovorima koji su poduzetnici apsolutno dužni poštovati.

198 Stoga, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, pobijana odluka ispunjava ciljeve od općeg interesa koje priznaje Unija.

3) Poštovanje biti sadržaja prava na poštovanje privatnog života

199 Tužitelj ne tvrdi da pobijana odluka povređuje bit sadržaja prava na poštovanje privatnog života u smislu članka 7. Povelje.

4) Proporcionalnost miješanja u privatni život

200 Valja podsjetiti na to da načelo proporcionalnosti zahtijeva da ograničenja prava i sloboda zajamčenih Poveljom koja mogu biti posljedica pravnih akata Unije ne prelaze granice onoga što je prikladno i nužno za postizanje legitimnih ciljeva koji se nastoje postići ili za potrebu zaštite

prava i sloboda drugih osoba, pri čemu je, ako postoji izbor između više prikladnih mjera, potrebno odabrati onu koja je najmanje ograničavajuća te da njome uzrokovane nepovoljnosti ne smiju biti neproporcionalne u odnosu na određene ciljeve (vidjeti presudu od 26. travnja 2022., Poljska/Parlament i Vijeće, C-401/19, EU:C:2022:297, t. 65. i navedenu sudsku praksu).

201 Stoga, kako bi se razmotrilo je li miješanje u privatni život do kojeg je došlo zbog pobijane odluke bilo proporcionalno, valja provjeriti je li to miješanje primjereno i nužno za postizanje ciljeva od općeg interesa kojima teži Unija prije razmatranja odvagivanja interesa.

i) Primjerenost miješanja

202 U ovom slučaju, s obzirom na točke 110., 196. i 197. ove presude, valja smatrati da je zahtjev za pružanje informacija poput pobijane odluke prikladna mjera za postizanje ciljeva u općem interesu koje Komisija nastoji ostvariti.

ii) Nužnost miješanja

203 Kad je riječ o pitanju prekoračuje li pobijana odluka ono što je nužno za ostvarivanje ciljeva od općeg interesa koje nastoji ostvariti, tužitelj ističe nekoliko argumenata.

– *Nedostatna razina zaštite u postupku koji uključuje virtualnu sobu s podacima*

204 Tužitelj tvrdi da postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima koji je Komisija donijela u odluci o izmjeni ne omogućuje dostatnu zaštitu njegova prava i prava osoba o kojima je riječ na poštovanje privatnog života. U tom pogledu, s jedne strane, tvrdi da navedeni postupak omogućava Komisijinim agentima da provedu sažeto ispitivanje spornih osobnih podataka, pritom kršeći pravo na poštovanje privatnog života osoba o kojima je riječ i da tim osobama taj postupak može nanijeti ozbiljnu štetu. S druge strane, taj postupak ne utječe na obvezu, koja je protivna pravu na poštovanje privatnog života tih osoba, da se Komisiji dostave podaci poput spornih osobnih podataka, koji su irelevantni za njezinu istragu. Tužitelj u tom pogledu brani postojanje proporcionalnog pristupa kojim se može otkloniti nezakonitost pobijane odluke donošenjem drugih ili dodatnih mjera.

205 Valja podsjetiti na to da je Komisija, nakon donošenja rješenja od 29. listopada 2020., Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljeno, EU:T:2020:515), 11. prosinca 2020. donijela odluku o izmjeni. U skladu s tom odlukom, Komisija je donijela poseban postupak u pogledu dokumenata koje je tužitelj trebao podnijeti na temelju pobijane odluke, ali koji na prvi pogled nisu bili povezani s njegovim poslovnim djelatnostima i koji su sadržavali osjetljive osobne podatke (u daljnjem tekstu: zaštićeni dokumenti).

206 Članak 3. odluke o izmjeni predviđa unošenje točke 9. podtočaka (o) i (p) u Prilog I.A pobijanoj odluci, a one glase kako slijedi:

„9. (o) Zaštićeni dokumenti dostavljaju se Komisiji na zasebnom elektroničkom mediju. Ti dokumenti potom se pohranjuju u virtualnu sobu s podacima kojoj može pristupiti što je moguće manji broj članova istražnog tima, u nazočnosti (virtualnoj ili fizičkoj) jednakog broja Facebookovih odvjetnika. Članovi istražnog tima pregledavaju i odabiru dokumente o kojima je riječ, pri čemu istodobno Facebookovim odvjetnicima omogućuju da ih komentiraju prije nego što se dokumenti za koje se smatra da su

relevantni ulože u spis. U slučaju neslaganja o kvalifikaciji dokumenta, odvjetnici društva Facebook imat će pravo obrazložiti razloge svojeg neslaganja. U slučaju daljnjeg neslaganja, Facebook može zatražiti arbitražu od direktora nadležnog za informiranje, komunikaciju i medije pri Komisijinoj Glavnoj upravi za tržišno natjecanje.

9. (p) Zaštićeni dokumenti mogu se dostaviti Komisiji u obliku u kojem su imena dotičnih osoba i svi podaci koji omogućuju njihovu identifikaciju redigirani. Na Komisijin zahtjev, koji je opravdan potrebama istrage, zaštićeni dokumenti koji su poslani u redigiranom obliku moraju biti dostavljeni u cjelovitoj verziji koja nije redigirana."

207 Valja podsjetiti na to da, na temelju članka 6. stavka 1. točke (c) Uredbe 2016/679, tužitelj provodi zakonitu obradu osobnih podataka ako Komisiji dostavlja dokumente koji sadržavaju podatke zatražene na temelju pobijane odluke.

208 Usto, kao što je to navedeno u točki 192. ove presude, na temelju članka 5. stavka 1. točke (a) Uredbe 2018/1725, institucije Unije mogu zakonito obrađivati osobne podatke kada je to nužno za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti dodijeljene tim institucijama.

209 Osim toga, tužitelj je tvrdio, a da to Komisija ne osporava, da određeni dokumenti koji su bili izdvojeni nakon primjene pojmova za pretraživanje iz pobijane odluke i koje stoga treba dostaviti Komisiji na temelju te odluke sadržavaju osjetljive osobne podatke.

210 Takvi podaci mogu biti obuhvaćeni člankom 9. stavkom 1. Uredbe 2016/679 i člankom 10. stavkom 1. Uredbe 2018/1725.

211 Članak 9. stavak 1. i stavak 2. točka (g) Uredbe 2016/679 i članak 10. stavak 1. i stavak 2. točka (g) Uredbe 2018/1725 na istovjetan način predviđaju:

„1. Zabranjuje se obrada osobnih podataka koji otkrivaju rasno ili etničko podrijetlo, politička mišljenja, vjerska ili filozofska uvjerenja ili članstvo u sindikatu te obrada genetskih podataka, biometrijskih podataka u svrhu jedinstvene identifikacije pojedinca, podataka koji se odnose na zdravlje ili podataka o spolnom životu ili seksualnoj orijentaciji pojedinca.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se ako je ispunjeno jedno od sljedećeg:

[…]

(g) obrada je nužna zbog značajnog javnog interesa na temelju prava Unije koje je razmjerno željenom cilju te kojim se poštuje bit prava na zaštitu podataka i osiguravaju prikladne i posebne mjere za zaštitu temeljnih prava i interesa osobe o kojoj je riječ […];

212 Članak 9. stavak 2. točka (g) Uredbe 2016/679 i članak 10. stavak 2. točka (g) Uredbe 2018/1725 tako propisuju tri uvjeta za mogućnost obrade osobnih podataka iz njihovih stavaka 1. Kao prvo, obrada mora imati značajan javni interes koji se temelji na pravu Unije. Kao drugo, obrada mora biti nužna za ostvarenje tog javnog interesa. Kao treće, pravo Unije mora biti proporcionalno željenom cilju, poštovati bit prava na zaštitu podataka i osiguravati prikladne i konkretne mjere za zaštitu temeljnih prava i interesa osobe o kojoj je riječ.

213 Tužitelj se ne poziva na povredu uvjeta predviđenih tim odredbama, tako da Opći sud nije dužan provjeriti usklađenost pobijane odluke s tim odredbama. Međutim, navedene odredbe relevantne su za ocjenu ispunjava li pobijana odluka treći uvjet naveden u članku 52. stavku 1. Povelje, odnosno prelazi li ta odluka ono što je nužno za ostvarivanje postavljenih ciljeva u općem interesu koji se njome nastoje ostvariti.

214 Kad je riječ o prvom uvjetu, u točki 202. ove presude navedeno je da je zahtjev za pružanje informacija poput pobijane odluke prikladna mjera za postizanje ciljeva u općem interesu koje Komisija nastoji ostvariti.

215 Kad je riječ o drugom uvjetu, iz razmatranja prvog dijela drugog tužbenog razloga proizlazi da je Komisija u dovoljnoj mjeri dokazala, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 114. ove presude, povezanost koja se zahtijeva između informacija zatraženih u pobijanoj odluci i povreda koje se stavljaju na teret i koje su navedene u toj odluci. Stoga je obrada osobnih podataka koju podrazumijeva pobijana odluka nužna za ostvarenje značajnog javnog interesa koji se nastoji postići.

216 Kad je riječ o trećem uvjetu, valja podsjetiti na to da članak 5. Uredbe 2018/1725 uređuje ovlast institucija Unije da obrađuju osobne podatke, predviđajući, među ostalim, u stavku 1. točki (a) da je takva obrada dopuštena kada je to nužno za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti dodijeljene toj instituciji. Usto, iz točke 74. ove presude proizlazi da je Komisija nakon razmjene niza dopisa s tužiteljem povukla prethodni zahtjev za pružanje informacija te je donijela pobijanu odluku, koja sadržava manji broj pojmova za pretraživanje i manji broj depozitara, kako bi smanjila broj naknadnih rezultata i ograničila podnošenje popisanih internih dokumenata. Taj pristup doveo je do smanjenja broja dokumenata koji sadržavaju osobne podatke, odnosno zaštićenih dokumenata u smislu odluke o izmjeni, koje je tužitelj bio dužan podnijeti. Naposljetku, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 3. potonje odluke, cilj postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima jest uložiti u spis samo zaštićene dokumente za koje se nakon razmatranja u takvoj sobi utvrdilo da su stvarno relevantni za Komisijinu istragu. Usto, tužitelj ne tvrdi da pobijana odluka povređuje bit prava na poštovanje privatnog života u smislu članka 7. Povelje.

217 Osim toga, kao što to proizlazi iz točke 9. podtočaka (o) i (p) Priloga I.A pobijanoj odluci, zaštićeni dokumenti moraju se dostaviti Komisiji na drukčiji način od onoga na koji se dostavljaju drugi zatraženi dokumenti, tj. na zasebnom elektroničkom mediju. Usto, soba s virtualnim podacima u koju se potom ti dokumenti pohranjuju bit će dostupna samo najmanjem mogućem broju članova istražnog tima, u virtualnoj ili fizičkoj nazočnosti jednakog broja tužiteljevih odvjetnika. Nadalje, odvjetnici tužitelja mogu komentirati dokumente koje članovi tima zaduženog za istragu smatraju relevantnima prije nego što ih potonji ulože u spis. Štoviše, točka 9. podtočka (o) Priloga I. A pobijanoj odluci predviđa da će u slučaju neslaganja o kvalifikaciji dokumenta tužiteljevi odvjetnici imati pravo obrazložiti razloge svojeg neslaganja koje, ako i dalje postoji, otvara pravo tužitelju da zatraži arbitražu od direktora nadležnog za informiranje, komunikaciju i medije pri Komisijinoj Glavnoj upravi za tržišno natjecanje. Osim toga, točka 9. podtočka (p) Priloga I.A pobijanoj odluci predviđa da se zaštićeni dokumenti mogu dostaviti Komisiji u redigiranom obliku bez imena osoba o kojima je riječ i svih podataka koji omogućuju njihovu identifikaciju te da se samo na Komisijin zahtjev, opravdan potrebama istrage, zaštićeni dokumenti koji su poslani u redigiranom obliku moraju dostaviti u svojoj cjelovitoj i neredigiranoj verziji.

218 Stoga mjere predviđene u točki 9. podtočkama (o) i (p) Priloga I. A pobijanoj odluci ne prelaze ono što je nužno za ostvarivanje ciljeva pobijane odluke i njihovi nepovoljni učinci nisu neproporcionalni u odnosu na ciljeve koji se žele postići, u smislu sudske prakse navedene u točki 200. ove presude.

219 Iz prethodno navedenog proizlazi da pobijana odluka, s obzirom na to da predviđa postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima, ne prekoračuje ono što je nužno za postizanje ciljeva od općeg interesa koji se njome žele ostvariti, odnosno pridonosi održavanju sustava tržišnog natjecanja predviđenog Ugovorima koji su poduzetnici apsolutno dužni poštovati.

220 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevim argumentima kojima se nastoji utvrditi proporcionalniji pristup koji je mogao biti primijenjen u pobijanoj odluci, kroz druge ili dodatne mjere. Prema tužiteljevu mišljenju, Komisija je njegovim odvjetnicima trebala omogućiti nadzor relevantnosti dokumenata koje je zatražila za istragu te da on izdvoji i opiše, u dokumentu koji bi Komisiji bio dostavljen, dokumente koji sadržavaju osjetljive osobne podatke a da same te dokumente ujedno i ne dostavi. Komisija je također mogla, odnosno morala, pribaviti suglasnost osoba o kojima je riječ prije nego što su joj predmetni dokumenti bili dostavljeni.

221 U tom pogledu, kad je riječ o intervenciji tužiteljevih odvjetnika u svrhu ocjene relevantnosti traženih dokumenata, s jedne strane, u točki 113. ove presude podsjeća se na to da je na Komisiji da ocijeni je li informacija potrebna kako bi se mogla otkriti povreda pravila tržišnog natjecanja. S druge strane, kao što to pravilno ističu Komisija i Savezna Republika Njemačka, ako bi poduzetnik koji je predmet istrage ili njegovi odvjetnici mogli sami utvrditi koji su dokumenti, prema njihovu mišljenju, relevantni za njezinu istragu, to bi ozbiljno ugrozilo Komisijine istražne ovlasti, uz opasnost da dokumenti koji mogu biti relevantni budu izostavljeni i da joj se nikada ne podnesu, i to bez ikakve mogućnosti nadzora.

222 Kad je riječ o dobivanju suglasnosti osoba o kojima je riječ za dostavu zaštićenih dokumenata Komisiji, s jedne strane, kao što je to navedeno u točkama 189. i 190. ove presude, člankom 6. stavkom 1. Uredbe 2016/679 predviđa se da je obrada osobnih podataka zakonita ako je ispunjen barem jedan od šest uvjeta navedenih u tom stavku. Međutim, obrada osobnih podataka koju podrazumijeva podnošenje dokumenata koje Komisija traži zakonita je jer je nužna za poštovanje pravne obveze koju ima tužitelj, u smislu članka 6. stavka 1. točke (c) Uredbe 2016/679. Slijedom toga, suglasnost osoba čiji se osobni podaci obrađuju ne zahtijeva se na temelju članka 6. stavka 1. točke (a) navedene uredbe. S druge strane, takav pristanak nije, na temelju članka 5. stavka 1. točke (a) Uredbe 2018/1725, uvjet za zakonitost Komisijine obrade podataka u okviru izvršavanja zadaće od javnog interesa ili izvršavanja javne ovlasti koja joj je povjerena, što je slučaj s istragom na temelju Uredbe br. 1/2003.

223 Slijedom toga, tužitelj svojim argumentima nije utvrdio manje ograničavajuće mjere koje je Komisija trebala donijeti. Iz prethodno navedenog proizlazi da tužiteljeve argumente treba odbiti.

– Isključenje određenih kategorija dokumenata iz postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima

224 Tužitelj prigovara Komisiji da u područje primjene postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima nije uključila dokumente koji su bili povezani s njegovim poslovnim djelatnostima i koji su također sadržavali osjetljive osobne podatke. To je protivno načelu prema kojem se pravo

na poštovanje privatnog života primjenjuje i na korespondenciju poslanu s radnog mjesta te u okviru komercijalnih komunikacija. Tužitelj je utvrdio osam dokumenata koji bi mogli pripadati toj kategoriji.

225 Komisija osporava tužiteljeve argumente i tvrdi da je utvrdila i definirala postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima u skladu s izrekom rješenja od 29. listopada 2020., Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljeno, EU:T:2020:515).

226 Kao prvo, valja istaknuti da tužitelj najprije konkretno ocjenjuje pitanje je li dokument koji sadržava osjetljive osobne podatke povezan s njegovim poslovnim djelatnostima te treba li ga stoga obraditi u skladu s postupkom koji uključuje virtualnu sobu s podacima. Naime, Komisija ne može provesti nadzor nad tužiteljevom ocjenom u tom pogledu prije uvida u predmetni dokument, bilo u okviru postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima ili izvan tog postupka. Ona samo naknadno može sankcionirati tužitelja zbog nepoštovanja obveza.

227 Tužitelj tvrdi da jedan od predmetnih dokumenata sadržava osobna politička mišljenja [*povjerljivo*], koja su pomiješana s informacijama o njegovim poslovnim djelatnostima. Valja istaknuti da je taj dokument poruka elektroničke pošte u kojoj član osoblja tužitelja [*povjerljivo*] navodi da je prisustvovao doručku koji je organizirao [*povjerljivo*] te u toj poruci iznosi svoju potporu [*povjerljivo*] na budućim izborima. Međutim, tužitelj nije naveo informacije o njegovim poslovnim djelatnostima koje je sadržavao taj dokument niti one proizlaze iz tog dokumenta. Iz toga ne proizlazi ni to da je autor sudjelovao u predmetnom događaju u svojstvu člana osoblja [*povjerljivo*] tužitelja. Stoga nije dokazano da je taj dokument izvan područja primjene postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima.

228 Kad je riječ o ostalim dokumentima na koje se poziva tužitelj, valja utvrditi sljedeće.

229 Među tim dokumentima tužitelj je istaknuo njih četiri koja se odnose na njegove ljudske resurse, osobito na ocjene, bolesti ili pritužbe i koja sadržavaju navodno strogo osobna dopisivanja između [*povjerljivo*] u vezi s njihovim prijateljima i obiteljima, a koja su pomiješana s informacijama o njegovim poslovnim djelatnostima.

230 Prvi dokument je poruka elektroničke pošte koju je [*povjerljivo*] uputio suradnicima, u kojoj on opisuje roditeljske probleme povezane sa svojom djecom adolescentima i koja sadržava osobnu anegdotu druge osobe u vezi s istom problematikom. Tužitelj nije dokazao da je ta poruka elektroničke pošte sadržavala podatke iz članka 9. stavka 1. Uredbe 2016/679 i članka 10. stavka 1. Uredbe 2018/1725.

231 Isto vrijedi i za drugi dokument, koji sadržava ocjenu člana osoblja tužitelja o vlastitoj razini učinka. Naime, jedine osobne informacije na koje se tužitelj poziva su želja koju je izrazila osoba o kojoj je riječ da više putuje te izraz subjektivnog stajališta te osobe o privatnom životu druge osobe, i to bez upućivanja na konkretne podatke ili činjenice.

232 Isto tako, u trećem dokumentu, koji sadržava razmjenu poruka elektroničke pošte [*povjerljivo*], jedna osoba smatra da bi drugi zaposlenik trebao snažnije izraziti svoja uvjerenja o pitanju profesionalne prirode koje je povezano s tužiteljevim djelatnostima. Tužitelj nije dokazao da taj dokument sadržava podatke iz članka 9. stavka 1. Uredbe 2016/679 i članka 10. stavka 1. Uredbe 2018/1725.

233 Naposljetku, tužitelj nije utvrdio takve podatke ni u četvrtom dokumentu koji sadržava životopis kandidata za radno mjesto u tužitelju.

234 Usto, tužitelj se poziva na dva dokumenta u vezi s njegovim djelatnostima i djelatnostima koje provodi [*povjerljivo*] o političkim pitanjima koja nisu povezana s predmetom Komisijine istrage.

235 Prvi dokument je razmjena poruka elektroničke pošte između članova tužiteljeva osoblja [*povjerljivo*] u svrhu, među ostalim, raspravljanja o pitanjima komercijalne prirode i gospodarskim aktivnostima u određenoj državi. Međutim, tužitelj u toj razmjeni poruka elektroničke pošte nije utvrdio podatke koji bi bili obuhvaćeni onima navedenima u članku 9. stavku 1. Uredbe 2016/679 i članku 10. stavku 1. Uredbe 2018/1725.

236 Tužitelj te podatke nije utvrdio ni u drugom dokumentu koji je sastavio [*povjerljivo*], a koji predstavlja djelatnosti potonjeg u vezi s političkim pitanjima koja nisu povezana s predmetom Komisijine istrage.

237 Tužitelj se poziva i na posljednji dokument u kojem se navode rasprave između njegovih predstavnika i političara o pitanjima poput borbe protiv terorizma i sprečavanja kriminaliteta. Valja utvrditi da je taj dokument, kao što to navodi tužitelj, interna poruka elektroničke pošte koja sadržava sažetak rasprave s okruglog stola na kojem su sudjelovali neki njegovi predstavnici, a koji je bio posvećen suradnji u području borbe protiv seksualnog iskorištavanja djece. Ta poruka elektroničke pošte uključivala je službenu obavijest organizacije koja sudjeluje u toj borbi kao i izvatke iz priopćenja vladinih tijela koja također djeluju na tom polju. Tužitelj u toj poruci elektroničke pošte nije dokazao postojanje podataka iz članka 9. stavka 1. Uredbe 2016/679 i članka 10. stavka 1. Uredbe 2018/1725.

238 Naposljetku, tužitelj iz samog donošenja odluke o izmjeni ne može zaključiti da je, dostavljanjem dokumenata koji sadržavaju osobne podatke koji nisu razmotreni u okviru postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima, povrijeđeno njegovo pravo na poštovanje privatnog života kao i ono osoba o kojima je riječ.

239 Iz toga slijedi da tužiteljeve argumente treba odbiti.

– *Neproporcionalno radno opterećenje koje nalaže virtualna soba s podacima*

240 Tužitelj tvrdi da mu postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima, uzimajući u obzir rok za podnošenje predmetnih dokumenata, nalaže neproporcionalno radno opterećenje u odnosu na potrebe Komisijine istrage. Naime, zahtjevi tog postupka doveli bi do toga da bi morao izbrisati sporne osobne podatke sadržane u otprilike [*povjerljivo*] dokumenata koji su vrlo vjerojatno irelevantni.

241 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

242 Valja istaknuti da se točkom 9. podtočkom (p) Priloga I.A pobijanoj odluci predviđa da se „[z]aštićeni dokumenti mogu dostaviti Komisiji u obliku u kojem su imena dotičnih osoba i svi podaci koji omogućuju njihovu identifikaciju redigirani”.

243 Iz toga slijedi da je redigiranje imena osoba o kojima je riječ mogućnost koja se nudi tužitelju, ali ona mu se ne nalaže, tako da je on ne mora iskoristiti. Stoga tužitelj ne može valjano tvrditi da mu pobijana odluka u tom pogledu nalaže neproporcionalno radno opterećenje.

244 Iz prethodno navedenog proizlazi da tužitelj nije dokazao nikakvu nezakonitost kojom je zahvaćen postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima predviđen u točki 9. podtočkama (o) i (p) Priloga I. A pobijanoj odluci.

iii) Nepostojanje odvagivanja između potreba istrage i zaštite tužiteljevih prava

245 Tužitelj prigovara Komisiji da nije odvagnula potrebu prikupljanja informacija u svrhu svoje istrage i potrebu zaštite njegova prava na poštovanje privatnog života i prava osoba o kojima je riječ. Naime, prema tužiteljevu mišljenju, takvo odvagivanje trebalo je navesti Komisiju da ne zahtijeva podnošenje svih dokumenata koji su izdvojeni nakon primjene pojmova za pretraživanje iz pobijane odluke, iako joj je on dokazao da su brojni dokumenti bili irelevantni za njezinu istragu.

246 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

247 U ovom slučaju iz uvodnih izjava 17. do 26. pobijane odluke proizlazi da su, nakon odluke o zahtjevu za pružanje informacija od 11. studenoga 2019. i u odgovoru na tužiteljev zahtjev od 20. studenoga 2019. za Komisijino preispitivanje broja pojmova za pretraživanje i depozitara na koje se odnosi taj zahtjev za pružanje informacija, tužitelj i Komisija osobito raspravljali o razgraničenju traženih informacija. Tako je Komisija 6. prosinca 2019. pozvala tužitelja da joj dostavi broj rezultata po primijenjenom pojmu za pretraživanje i po depozitaru kako bi mogla provjeriti treba li izmijeniti pojmove za pretraživanje ili popis depozitara. Međutim, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 27. pobijane odluke, Komisija je smatrala prikladnim izmijeniti odluku od 11. studenoga 2019., osobito kako bi se smanjio broj pojmova za pretraživanje, popis depozitara i broj rezultata koji bi iz toga proizašli te ograničilo podnošenje internih dokumenata.

248 Valja utvrditi da je Komisija u pobijanoj odluci znatno smanjila broj pojmova za pretraživanje čiju je primjenu tražila kao i broj depozitara o kojima je riječ, pri čemu je taj broj s 58 u odluci od 11. studenoga 2019. smanjen na 3, broj koji tužitelj u pobijanoj odluci sam kvalificira kao „nizak”. To smanjenje, koje tužitelj ne osporava, nužno je dovelo do smanjenja broja dokumenata koji, po potrebi, trebaju biti dostavljeni Komisiji. Smanjenje broja depozitara i njihov konačan broj koji je naveden u pobijanoj odluci pokazatelji su da je Komisija odvagnula potrebe svoje istrage i prava tužitelja i osoba čiji bi osobni podaci mogli biti sadržani u traženim informacijama na temelju pobijane odluke.

249 Usto, s obzirom na diskrecijsku ovlast Komisije, navedenu u točkama 43. i 112. do 114. ove presude, u pogledu informacija čije podnošenje ona može zatražiti putem zahtjeva, činjenica da se dokumenti mogu u konačnici pokazati irelevantnima za istragu nije dovoljna da se utvrdi neproporcionalnost ili neopravdanost zahtjeva za pružanje informacija i nepostojanje odvagivanja između potreba istrage i prava tužitelja i osoba čiji bi osobni podaci mogli biti sadržani u traženim informacijama na temelju pobijane odluke.

250 Naposljetku, u dijelu u kojem se tužitelj poziva na presudu ESLJP-a od 2. travnja 2015., Vinci Construction i GTM Génie Civil i Services protiv Francuske (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), dovoljno je istaknuti da se taj predmet odnosio na mogućnost podnošenja zahtjeva djelotvornog nadzora nad poštovanjem povjerljivosti komunikacije između odvjetnika i njegova klijenta tijekom pretraga. Međutim, u ovom slučaju pobijana odluka ne predviđa podnošenje Komisiji sadržaja komunikacije između tužitelja ili bilo koje druge osobe i njegovih odvjetnika.

251 Stoga valja smatrati da tužitelj nije dokazao da se pobijana odluka temeljila na nepostojanju odvagivanja između potreba Komisijine istrage i zaštite njegova prava i onog osoba o kojima je riječ na poštovanje privatnog života.

5) Neprikladnost ili nedostatnost profesionalne tajne

252 Tužitelj tvrdi da se poslovnom tajnom kojom su obvezani Komisijini agenti na temelju članka 339. UFEU-a i članka 28. stavka 1. Uredbe br. 1/2003, s jedne strane, njima ne dodjeljuje pravo neograničenog pristupa spornim osobnim podacima i, s druge strane, tom poslovnom tajnom samoj po sebi, ne pružaju dovoljna jamstva za učinkovitu zaštitu privatnog života osoba o kojima je riječ i njihovih osobnih podataka.

253 Tužitelj također tvrdi da bi se dokumenti koji su irelevantni za istragu mogli koristiti u nezakonite svrhe, kao što je proširenje okvira trenutačne istrage ili pokretanje druge istrage, odnosno da bi se ti podaci mogli proširiti izvan ograničenog kruga Komisijinih službenika zaduženih za istragu. Ti bi se dokumenti mogli proslijediti trećim osobama kao odgovor na eventualne zahtjeve za pristup spisu ili bi mogli postati automatski dostupni sudovima. Tužitelja bi se također moglo obvezati na to da te dokumente dostavi osobama koje su protiv njega pokrenule postupak pred sudovima Sjedinjenih Američkih Država. Sporni osobni podaci mogli bi se stoga prenositi brojnim osobama izvan Komisije, čime se krši pravo na zaštitu privatnog života osoba o kojima je riječ.

254 Komisija, koju podupire Savezna Republika Njemačka, osporava tužiteljeve argumente.

255 Valja podsjetiti na to da se na dužnosnike i agente Komisije primjenjuju stroge obveze čuvanja poslovne tajne na temelju članka 339. UFEU-a i članka 28. Uredbe br. 1/2003. Te odredbe zabranjuju dužnosnicima Komisije otkrivanje informacija koje su obuhvaćene poslovnom tajnom i koje su pribavljene kao odgovor na zahtjev za pružanje informacija ili njihovo korištenje u druge svrhe osim onih za koje su dobivene. Usto, dužnosnici i agenti Komisije vezani su člankom 17. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije koji im zabranjuje, uključujući i nakon odlaska iz službe, „neovlašteno otkrivanje informacija primljenih u okviru rada, osim ako su te informacije već objavljene ili su dostupne javnosti”.

256 Ni u članku 339. UFEU-a ni u članku 28. Uredbe br. 1/2003 izričito se ne navodi koje su informacije, osim poslovnih tajni, obuhvaćene obvezom čuvanja profesionalne tajne. Međutim, iz članka 28. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 ne može se zaključiti da je to slučaj sa svim informacijama pribavljenima na temelju navedene uredbe, uz iznimku onih čija je objava obvezna na temelju njezina članka 30. Naime, poput članka 339. UFEU-a, članak 28. Uredbe br. 1/2003, kojim se dopunjuje i provodi ta odredba primarnog prava na području pravila tržišnog natjecanja koja se primjenjuju na poduzetnike, protivi se samo otkrivanju informacija koje su obuhvaćene obvezom čuvanja profesionalne tajne (vidjeti presudu od 28. siječnja 2015., Akzo Nobel i dr./Komisija, T-345/12, EU:T:2015:50, t. 61. i navedenu sudsku praksu).

257 Profesionalnom tajnom smatraju se, osim poslovnih tajni, informacije koje su poznate samo ograničenom broju osoba i čije otkrivanje javnosti može nanijeti ozbiljnu štetu osobi koja ih je dostavila ili trećim osobama. Naposljetku, nužno je da su interesi koji mogu biti ugroženi otkrivanjem takvih informacija javnosti objektivno dostojni zaštite (vidjeti presudu od 15. srpnja 2015., Pilkington Group/Komisija, T-462/12, EU:T:2015:508, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

258 Kao prvo, kad je riječ o tužiteljevu argumentu prema kojem se obvezom čuvanja profesionalne tajne koja se primjenjuje na Komisijine agente njima ne dodjeljuje pravo neograničenog pristupa spornim osobnim podacima, u točki 192. ove presude podsjeća se na to da, na temelju članka 5. stavka 1. točke (a) Uredbe 2018/1725, institucije Unije mogu zakonito obrađivati osobne podatke kada je ta obrada nužna za izvršavanje zadaće od javnog interesa ili pri izvršavanju službene ovlasti dodijeljene instituciji ili tijelu Unije.

259 Kao drugo, kad je riječ o argumentu prema kojem obveze u području poslovne tajne nisu dovoljna jamstva učinkovite zaštite privatnog života osoba o kojima je riječ i njihovih osobnih podataka, valja utvrditi da taj argument nije potkrijepljen i da ništa ne upućuje na zaključak, *a priori*, da Komisija neće osigurati da, kada za to dođe vrijeme, poštuje svoje obveze i obveze svojih službenika iz članka 339. UFEU-a, članka 28. Uredbe br. 1/2003 i članka 17. Pravilnika o osoblju (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 12. Prosinca 1991. SEP/Komisija, T-39/90, EU:T:1991:71, t. 58.).

260 Kao treće, kad je riječ o argumentu koji se temelji na opasnosti korištenja dokumenata prikupljenih u navodno nezakonske svrhe, kao što je proširenje trenutačnog istražnog postupka ili pokretanje druge istrage, valja podsjetiti na sljedeća dva načela. S jedne strane, obveze Komisijinih agenata na temelju članka 339. UFEU-a i članka 28. Uredbe br. 1/2003 sprječavaju uporabu informacija dobivenih kao odgovor na zahtjev za pružanje informacija u svrhe različite od onih za koje su prikupljene. S druge strane, cilj zahtjeva za pružanje informacija je taj da se Komisiji omogući da prikupi informacije i dokumentaciju koji su joj potrebni da utvrdi postojanje i doseg određene činjenične i pravne situacije (vidjeti u tom smislu presudu od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 37.), ne dovodeći u pitanje mogućnost Komisije da promijeni opseg svoje istrage nakon dobivenih informacija.

261 Naime, Opći sud potvrdio je, kad je riječ o odluci o zahtjevu za pružanje informacija donesenoj nakon obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku, da je upravnom postupku primjene pravila o tržišnom natjecanju iz Ugovora svojstveno to da Komisija može poslati dodatne zahtjeve za pružanje informacija nakon slanja obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku, kako bi, po potrebi, povukla određene prigovore ili ih dodala (presude od 30. rujna 2003., Atlantic Container Line i dr./Komisija, T-191/98 i T-212/98 à T-214/98, EU:T:2003:245, t. 121., i od 9. travnja 2019., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, t. 76.).

262 S obzirom na podjelu upravnog postupka na temelju Uredbe br. 1/2003 na dva različita i uzastopna stadija, navedena u točki 159. ove presude, prethodna razmatranja vrijede tim više kad je riječ o donošenju odluke o zahtjevu za pružanje informacija tijekom faze prethodnog prikupljanja dokaza, kao u ovom slučaju, prije donošenja obavijesti o preliminarno utvrđenim činjenicama. U tom pogledu valja podsjetiti na to da je svrha faze prethodnog prikupljanja dokaza omogućiti Komisiji prikupljanje svih relevantnih dokaza koji potvrđuju ili ne potvrđuju povredu pravila tržišnog natjecanja te donošenje preliminarnog stajališta o smjeru i daljnjem tijeku postupka.

263 Stoga se tužitelj ne može s uspjehom pozvati na navodnu opasnost da će određene dokumente podnesene u odgovoru na pobijanu odluku Komisija koristiti kako bi proširila područje trenutačne istrage ili pokrenula drugu istragu.

264 Kao četvrto, kad je riječ o tužiteljevim argumentima prema kojima bi se dokumenti koji su irelevantni za istragu ili koji sadržavaju podatke kao što su sporni osobni podaci mogli širiti izvan Komisije, valja utvrditi da se oni odnose na hipotetske situacije, poput eventualnih zahtjeva trećih strana za pristup spisu i navodnu automatsku dostupnost dokumenata sudovima te da nisu potkrijepljeni.

265 Iz razmatranja u točkama 200. do 264. ove presude proizlazi da tužitelj nije dokazao da je pobijana odluka neopravdano uplitanje u njegov privatan život ili u privatan život članova njegova osoblja ili drugih osoba. U tim okolnostima prvi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti.

b) Drugi dio trećeg tužbenog razloga, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti

266 Tužitelj prigovara Komisiji da je povrijedila načelo proporcionalnosti. Tvrdi da povreda tog načela proizlazi, kao prvo, iz toga što mu se nalaže da u okviru virtualne sobe s podacima podnese dokumente koji sadržavaju osjetljive osobne podatke, kao drugo, iz obveze da, u istom kontekstu, podnese dokumente koji istodobno sadržavaju poslovne podatke i osobne podatke, kao treće, iz postojanja metoda za ocjenu relevantnosti zaštićenih dokumenata kojima se bolje štiti privatni život osoba o kojima je riječ nego putem virtualne sobe s podacima i, kao četvrto, iz neprikladnosti i neučinkovitosti mogućnosti anonimizacije dokumenata o kojima je riječ.

267 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

268 Valja podsjetiti na to da načelo proporcionalnosti, koje je dio općih načela prava Unije, zahtijeva da akti institucija Unije ne prelaze granice onoga što je prikladno i nužno za postizanje tih ciljeva, pri čemu, u slučaju kada postoji izbor između više prikladnih mjera, valja upotrijebiti najmanje ograničavajuću, a uzrokovane nepovoljnosti ne smiju biti neproporcionalne u odnosu na ciljeve koji se žele postići (vidjeti u tom smislu presude od 13. studenoga 1990., Fedesa i dr., C-331/88, EU:C:1990:391, t. 13. i od 14. srpnja 2005., Nizozemska/Komisija, C-180/00, EU:C:2005:451, t. 103.)

269 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi da zahtjevi za pružanje informacija koje Komisija upućuje poduzetniku moraju poštovati načelo proporcionalnosti i da obveza dostavljanja informacija koja se nameće poduzetniku za njega ne predstavlja neproporcionalni teret u odnosu na potrebe istrage (presude od 12. prosinca 1991., SEP/Komisija, T-39/90, EU:T:1991:71, t. 51.; Od 14. ožujka 2014., Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, t. 86., i od 9. travnja 2019., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, t. 120. i 121.).

270 U ovom slučaju, s jedne strane, tužitelj se pozvao na očito neproporcionalnu prirodu radnog opterećenja koje podrazumijeva odgovor na pobijanu odluku samo u vezi s redigiranjem dokumenata na koje se primjenjivao postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima. Međutim, kao što je to istaknuto u točki 243. ove presude, redigiranje imena osoba o kojima je riječ je mogućnost koja se nudi tužitelju, ali mu se ona ne nalaže, tako da on tu mogućnost ne mora iskoristiti i u tom pogledu se ne može osnovano pozvati na povredu načela proporcionalnosti. Kad je riječ o navodnoj neprikladnosti anonimizacije zbog malog broja depozitara o kojima je riječ, što bi njihovu identifikaciju u određenom dokumentu učinilo lako mogućom, valja podsjetiti na to da mali broj depozitara o kojima je riječ upućuje na poštovanje načela nužnosti zatraženih informacija, u smislu članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1/2003, i odvagivanja između potreba istrage i zaštite tužiteljevih prava.

271 S druge strane, tužitelj se poziva na mogućnost, koja može predstavljati alternativu virtualnoj sobi s podacima koja je predviđena pobijanom odlukom, a to je da izdvoji i opiše, u dokumentu koji bi Komisiji bio dostavljen, dokumente koji sadržavaju osjetljive osobne podatke a da se sami ti dokumenti ujedno ne dostave. Prema njegovu mišljenju, takva bi praksa omogućila, kao prvo, zaobilaženje toga da Komisijini agenti imaju pristup predmetnim osobnim podacima uvidom u dokumente u virtualnoj sobi s podacima i, kao drugo, da se iz tih dokumenata moraju redigirati osjetljivi osobni podaci koje oni sadržavaju prije nego što ih se proslijedi Komisiji.

272 Međutim, kao što je istaknuto u točki 219. ove presude, postupak koji uključuje virtualnu sobu s podacima koji je uspostavljen u ovom slučaju ne prekoračuje ono što je nužno za postizanje ciljeva u općem interesu kojima se teži, s obzirom na pravo na poštovanje privatnog života tužitelja i osoba o kojima je riječ, kako je zaštićeno člankom 7. Povelje.

273 Štoviše, kao što to proizlazi iz točke 238. ove presude, podnošenje dokumenata koji sadržavaju osobne podatke koji nisu bili ispitani u okviru postupka koji uključuje virtualnu sobu s podacima ne predstavlja povredu prava tužitelja i osoba o kojima je riječ na poštovanje privatnog života.

274 Iz toga proizlazi da tužitelj nije dokazao povredu načela proporcionalnosti, tako da drugi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti.

c) Treći dio trećeg tužbenog razloga, koji se temelji na povredi prava na dobru upravu

275 Tužitelj tvrdi da nepostojanje nadzora relevantnosti dokumenata zatraženih na temelju pobijane odluke predstavlja očitu povredu njegova prava na dobru upravu. U tom pogledu podsjeća na to da mu pobijana odluka nalaže da Komisiji dostavi brojne dokumente koji su irelevantni za njezinu istragu ili koji sadržavaju osobne podatke, od kojih su neki osjetljivi.

276 Komisija osporava te argumente.

277 Treba podsjetiti na to da uvodna izjava 37. Uredbe br. 1/2003 precizira da ona „poštuje temeljna prava i sukladna je načelima koja su posebice priznata Poveljom” i da se „treba tumačiti i primjenjivati uzimajući u obzir i ta prava i načela”.

278 Članak 41. Povelje, koja na temelju članka 6. stavka 1. prvog podstavka UEU-a ima istu pravnu snagu kao Ugovori, naslovljen „Pravo na dobru upravu”, u stavku 1. određuje da „[s]vatko ima pravo da institucije, tijela, uredi i agencije Unije njegove predmete obrađuju nepristrano, pravično i u razumnom roku”.

279 Prema sudskoj praksi koja se odnosi na načelo dobre uprave, među jamstvima koja u upravnim postupcima pruža pravni poredak Unije nalazi se, među ostalim, obveza nadležne institucije da pažljivo i nepristrano razmotri sve elemente relevantne za slučaj o kojem je riječ (presude od 21. studenoga 1991., Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, t. 14., i od 30. rujna 2003., Atlantic Container Line i dr./Komisija, T-191/98, T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, t. 404.).

280 Valja utvrditi da se, suprotno onomu što tvrdi tužitelj u svojem odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud, argumenti izneseni u prilog ovom dijelu tužbenog razloga u biti preklapaju s argumentima istaknutima u prilog drugom dijelu ovog tužbenog razloga, a koji se i sami

djelomično podudaraju s argumentima istaknutima u prilog drugom tužbenom razlogu, koji se temelji na povredi načela nužnosti, i onima istaknutima u prilog prvom dijelu ovog tužbenog razloga.

281 Budući da su svi ti argumenti već odbijeni, valja smatrati da tužitelj nije dokazao da Komisija nije savjesno i nepristrano razmotrila predmetni slučaj. Stoga on nije dokazao da je pobijana odluka bila zahvaćena povredom načela dobre uprave.

282 Stoga valja odbiti treći dio trećeg tužbenog razloga i, prema tome, navedeni tužbeni razlog u cijelosti.

283 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da tužbu treba odbiti u cijelosti.

V. Troškovi

284 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika Suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje vlastitih troškova, troškova Komisije i troškova postupka privremene pravne zaštite.

285 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, države članice koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Stoga će Savezna Republika Njemačka sama snositi svoje troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (peto prošireno vijeće),

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvo Meta Platforms Ireland Ltd snosit će vlastite troškove, troškove Europske komisije i troškove postupka privremene pravne zaštite.

3. Savezna Republika Njemačka snosit će vlastite troškove.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 24. svibnja 2023.

Potpisi